

Slovenski

PRIJATELJ.

Izhaja enkrat v mesecu.

Velja 4 gold. av. velj. na leto.

Štev. 7. V Celovcu 15. julija 1882. XXXI. tečaj.

Pridiga za X. pobinkoštno nedeljo.

(Od prevzetnosti.)

„Vsak, kateri se povišuje, bode ponižan;
kdor pa se ponižuje, bode povišan.“
(Luk. 18, 14.)

V v o d.

Prazno klasje, v katerem ni dobrega zerna, se rado povzdiguje; ravno tako rad človek, ki malo velja, svojo glavo visoko nosi. Da se tega prepričamo, obernimo svoje oči na ošabnega farizeja, katerega naš Zveličar Jezus Kristus tako živo in tako lepo v današnjem evangelju popisuje. — Kakor zdaj mnogo kristjanov, je tudi on šel v tempelj ali v cerkev, pa tam ni pokleknil, ampak je pred živim Bogom brez vsega spoštovanja stal, samega sebe povzdigoval in hvalil, rekoč: „Gospod! jako me veseli in lepo se ti zahvalim, da sem boljši, ko drugi ljudje. Drugi so razbojniki, nečistniki ali goljufivci, kakor ta-le colnar, ki za menoj stoji in vzdihuje. Jes, hvala Bogu, vsega tega nisem storil, dobrih del pa več opravljam, kakor sem dolžen. Postim se dvakrat na teden, ubogajme rad dajem in desetino na tanjko odrajtujem; celo od kumne, mete in janeža dajem desetino, akoravno tega nisem dolžen.“ Komu, ljubi moji! ne bi take besede merzele? Kaj ne da to ni bila molitev, ampak zaničevanje bližnjega in razžaljenje božje. Mesto Boga prositi in hvaliti, je farizej le samega sebe hvalil in pravičnega delal. Sv. pismo pa pravi: „Ne tisti, ki sam sebe hvali, bode poterjen, temuč le tisti, katerega Bog hvali.“ Zato pa je tudi veči grešnik šel iz tempelja, kakor je v tempelj prišel; zakaj kdor se povišuje, bo ponižan.

Zatorej bom jes danes tudi vas pred napuhom ali prevzetnostjo svaril in vam pokazal

I. kaj da je napuh in kako velik greh je, in

II. kako da se očitno v nečimernih oblačilih na znanje daje.

Da me bote bolj zvesto poslušali, se nekoliko pripravite!

I. del.

Napuh ali prevzetnost je neizmerna ljubezen do samega sebe in veliko poželjenje svoje lastne visokosti, katero stori, da človek svoje slabosti ne spozna in druge ljudi zaničuje. Prevzetan človek je sam v sebe neumno zaljubljen in neizrečeno ga veseli, če je močen ali lep ali bogat ali učen ali če se kako drugače od svojega bližnjega razloči. Kar je smrad pri roži, to je pri človeku napuh ali prevzetnost, kakor sv. pismo pravi: „Napuh je začetek vsega greha, in kdor je njemu vdan, veliko gnjusobe napravi; Bogu in ljudem je sovražen in v pričo obeh dela krivico.“

Ta greh se nahaja med ljudmi vsake starosti in vsakega stana, že pri otrocih se kaže in starčeka še v njegovih starih dnevih ne zapusti, med dobra dela se vtika in stori, da nimajo pred Bogom nobene vrednosti. Zato pravi Tomaž Kempčan: „Ne prevzemi se v svojih dobrih delih, zakaj sodba božja je drugačna, kakor sodba ljudi, in Bog dostikrat zaverže, kar ljudem dopada. Ako si dober, misli, da so drugi še boljši, da ponižnost ohraniš; nič namreč ne škoduje, če se slabšega od vseh drugih šteješ, veliko pa škoduje, če se le črez enega povišaš.“ Ne hvali blaga, če ga imaš, tudi ne prijatelj, če so mogočni, ampak hvali le Boga, ki vse to podeli in se še verh tega sam dati hoče. Ne prevzemi se v velikosti in lepoti svojega života, katerega lahko majhna bolezen razdene in popači. Sv. Peter pravi: „Le ponižnim daje Bog svojo gnado, prevzetnim pa jo odvzame.“

In vendar je na svetu toliko prevzetnosti. Od kod pride, da že majhni otrok svojemu očetu ali svoji materi beseduje in togotne odgovore daje? da se odrasčeni fantje in dekleta svojih brumnih in poštenih starišev sramujejo in jih skoro v nobeni reči več ne ubogajo? da ljudje pridige in kerščanske nauke tako merzlo poslušajo ali tudi brez vse vesti zamudijo ali celo izpustijo? da se služba božja tako v nemar pušča in da se zakramenti sv. pokore in sv. rešnjega telesa tako po redkem prejemajo? Od kod, nego od tega, ker v njihovem sercu napuh gospodari ter vsak le po svoji glavi dela in si dobrega nauka ne vzame k sercu.

Toda poslušajte, kako ostro je Bog napuh ali prevzetnost zmiraj kaznoval, in še zdaj kaznuje. — Ta greh je hudobne angelje iz visokih nebes v globočino peklenškega brezdna pahnil; zavoljo tega greha so bili naši prvi stariši iz paradiza izgnani in so vse darove svoje nedolžnosti zgubili; zavoljo tega greha je bil Nabuhodonozor,

babilonski kralj, ki se je neumno poviševal in sam sebe za boga držal, v divjo zverino spreobrnjen in je moral celih sedem let to neznano kazen terpeti; zavoljo napuha je bil tudi Herodež, judovski kralj, od angelja vdarjen in je nesrečno umerl; in prerok Izaija govori: „Dan Gospodov bo strašen vsem prevzetnim in napihnjenim, ker oni imajo biti ponižani.“

Ko bi bil človek pravičen in nedolžen, kakor sv. Janez Kerstnik, ako se prevzetna misel njegovega serca loti, ne bo več dolgo brez greha ostal. Ali vam ni nič znano od cerkvenega učenika Tertulijana, ki je bil kinč in lepota vse katolijske cerkve, ali zavoljo svoje učenosti se je prevzel in je nesrečno smert storil. Toraj ti srečni kristjan, ki še poti nedolžnosti nisi zgubil in svojega čistega serca še ne oskrnil, ne prevzemi se zavoljo tega v svojem sercu in svojih nesrečnih bratov in sester nikar ne zaničuj, temuč še enkrat bolj se ponižaj in Boga zahvali, da še niši v tem grešnem potopu nemarnosti utonil; pa tudi na zunaj daj na znanje z vsem svojim zadržanjem, da v tvojem sercu ponižnost prebiva, in varuj se posebno tiste prevzetnosti, ki se kaže v dragih oblačilih.

II. d e l.

Prevzetnosti se na svetu veliko najde, pa nikdar se tako očitno ne kaže, kakor v nečimernih oblačilih. Odprite torej svoje oči in glejte, kako vas ošabno oblačilo po široki cesti zapeljevanja naravnost v večno pogubljenje pelje.

Bog je ljudem obleko dal, da bi svoj život varovali vročine in mraza, in da bi se stan od stana ločil. Ali sedanji posvetneži se tako oblačijo, da se ne pozna več kmet od gospoda, ne hlapec od gospodarja in ne dekla od gospodinje. Dekle vse svoje plačilo, ki ga zaslužijo, na svoj život obernejo in si nečimurno obleko omišljujejo; da bi si za starost kaj prihranile, to jim še na misel ne pride; celo svoje devištvo, ki je več vredno, kakor zlato in srebro celega sveta, na prodaj postavljajo, da le dobijo kak boljši trak ali bolj pisano obleko, kakor jo ima druga. Zato pa je tudi toliko izdelanih dekel, ki prodano devištvo ali ukradeno blago na svojem životu nosijo, in te neumnice se še tega ne sramujejo, dasiravno vsak pameten ve, da njih služba ne nese toliko, temuč da si to po nepošteni poti zaslužijo. In koliko je že tudi takih zapeljanih dekel, katere sad svoje hudobije in svoje prevzetne nošnje s seboj vlačijo, svojim gospodarjem nepokoj in celi soseski sramoto in pohujšanje delajo. Zato jes tudi zmiraj terdim, kar so cerkveni učeniki učili, da s prevzetnim oblačilom človek vseh deset božjih zapovedi prelomi.

Dostikrat hčere svoje stariše zapustijo, in za obleko služit gredó; in res najdejo lahko sleparjev, ki jim lepa oblačila plačujejo, žlahtno oblačilo nedolžnosti in poštujeja pa jim vzamejo. Potem pridejo sicer lepo oblečene, vse židane domu, pa tudi polna hiša joka in sramote

pride ž njimi. Dokler so hčere krila iz domačega platna nosile, niso tako razkuštrane k poroki hodile, pa tudi niso toliko duš pomorile, kakor jih prešerno oblečen ženski spol zdaj pomori, in vendar jih je mnogo, ki še tega za greh ne deržijo in se pri spovedi še ne obtožijo.

Ravno tako tudi moški spol, v vseh drugih nemarnostih bolj razuzdan, tudi v prevzetnosti ne zaostaja. Moški, naj bodo domači ali v službi, obernejo vse, kar jim od pijančevanja in pregrešnega znanja ostane, na se in na svoj život, na svojo dušo pa komaj po enkrat ob velikonočnem času mislijo, in še takrat tako, da so omilovanja vredni. Njim ni več po volji očetov pošten klobuk, in kmečka suknja za nje ne velja, za paternošter se ne zmenijo, fajfa pa mora v ustih biti. Kar je lepega in poštenega, tega se sramujejo, ali zapravljati, prepirati se in med ljudmi pohujšanje delati, to jim dopada.

Kaj še potem le hočem reči od tistih, ki v noben stan ne dohajajo, od prihajavev in prihajavk, ki nočejo služiti in ne ubogati, da se ložej potepajo in ložej po svojem nagnjenju živé. S tistimi krajcarji, katere po svetu zaslužijo, prinesejo nove šege pa tudi nove grehe nazaj; bahajo se, da so premožni, pa le na grehih; štimajo se, da so učeni, pa le v hudobiji; vse presoajo in prerokujejo in nespametni ljudje se jim smejiijo in jih veselo poslušajo. Ali to so sami dereči volkovi za vsako faro, sosesko in hišo, v kateri prebivajo, in gorje tistim gospodarjem, kateri takim ljudem potuho dajejo in jih pod streho jemljejo zavoljo posvetnega dobička, ali zato, da jim včasih pomagajo kaj delati; oni se tujih grehov deležne storijo in bodo težko račun dajali.

Povejte vendar vi, stari možje in stare žene! povejte sami od sebe in od svojih starišev, ali se je kedaj pri njih kaj takega videlo, kakor se vidi pri sedanji mladini? Njihova suknja je bila domače priprave in njihova srajca domače preje in pošteno je bilo vse njihovo zaderžanje. Dandanešnji pa nespametne matere svojim hčeram prej tanjšico kupijo, kakor kolovrat, na katerem bi lahko same sebi rokavce napredle; svoje dni so kmetinje krila ali janjke od svojih mater podedovale in jih spet svojim hčeram zapuščale, zdaj pa kupljeno oblačilo nove šege le solncu pokaži ali na dež prinesi, pa je že proč.

Povejte pa tudi svojim sinovom in hčeram, kakošno da je bilo zaderžanje vaših starišev. Ali je bilo takrat slišati od toliko očitnih grešnikov in nezakonskih otrok, kakor zdaj, ko se skoro ne najde hiša, kjer ne bi nečistost svojega smerdljivega gujezda imela.

Poglejte, prosim vas, pogledjte usmiljenega Jezusa, svojega ponižnega kralja! le eno samo tkano suktnjo je nosil na zemlji, za katero so njegovi morivci pod križem srečkali. Posnemajte Marijo, kraljico nebes in zemlje, ki se je tako pohlevno in ponižno nosila,

da je svet še skoro poznal ni. To storite toliko rajši, ker Jezus le ponižne ovčice ljubi, in le pošteno oblečene svate k nebeškemu ženitovanju vabi. Amen.

Pridiga za XI. pobinkoštno nedeljo.

(Kako ravnamo s svojimi počutki?)

„Vse je prav storil; gluhim je dal slišati in mutastim govoriti.“

(Mark. 7, 37.)

V v o d.

Da bi človeški rod nesrečnega greha rešil in revnim ljudem na truplu in duši pomagal, prišel je sam edinorojeni Sin Boga Očeta na svet in je zato veliko preterpel; od mesta do mesta je hodil po celi deželi, imenitne in mogočne hiše je obiskoval, pa tudi revne samotne bajtice se ni sramoval; duše grešnikov je ozdravljajal s svojimi sv. nauki, pa tudi telesa s svojimi božjimi čudeži. Kakor nam današnje sv. evangelje pripoveduje, pripeljali so mu človeka, ki je bil materinega telesa gluhi in mutast, da ni mogel govoriti, ne slišati, ter ga lepo prosijo, naj tudi na-nj svoje vsemogočne roke položi in mu pomaga. — Jezus, naš ljubeznjivi Odrešenik, dobrih serec ponižne prošnje zmiraj rad usliši. Brez vsega odloga prime gluhega siromaka in ga iz hrumečega kerdela nekoliko na stran pelje; zakaj v posvetnem hrupu in glasnem veselju se malokaj božjega zgodi, le v sveti in tihi samoti se čuda božjih del kažejo. Ondi vtakne svoje perste v njegova ušesa, pljune in se s svojimi slinami njegovega jezika dotakne in v nebesa oči povzdignivši vzdihne k svojemu Očetu in po judovsko reče: „efeta“, to se pravi: „odpri se“! in kakor bi trenil, je gluhomutec tenko slišal in začel gladko govoriti.

Preljubi kristjani! ko so naš naši botri k sv. kerstu prinesli, so se namestnik božji v imenu Jezusa tudi naših ušes dotaknili, naj bi se ona k poslušanju božjega nauka odperla; so izrekli Jezusovo vsemogočno besedo: „odpri se“, ter se nam niso samo ušesa, ampak vseh pet počutkov se nam je odperlo. Vsemogočni Stvarnik nam je dal gledati, slišati, govoriti, duhati in okušati in je vse prav naredil, poglejmo torej danes, kako mi s temi darovi ravnamo, ali jih v božjo čast ali nečast obračamo?

Preden pa začnem, poterpite nekoliko!

Razlaga.

Pervi dar nebeškega Očeta na našem truplu je oko; svoj sedež ima pod čelom in je kralj vseh drugih počutkov. Kdo zamore prešteti vse dobrote in vse veselje, katerega človek vžije s svojimi zdravimi očmi? Ž njimi spoznamo svojo ljubo mater, svojega očeta, svoje znance in prijatelje, ž njimi ogledujemo lepoto zemlje in veličastvo božjega stvarjenja. Koliko nevarnosti odvernemu s svojimi očmi od duše in trupla, pred kolikim hudim ovarujemo bližnjega in koliko dobrega mu storimo s svojim pogledom! — Ko je Jezus očitno grešnico milo pogledal, jo je s tem spreobernal in njeno žalost v veselje spremenil; tako je tudi Petra na dvorišču s pogledom spreobernal, da se je razjokal in svoj greh obžaloval; in razbojnika na križu, da je srečno umerl. — Oster pogled hišnega očeta zaveže nesramne jezike in vstavi njih nespodobno zadržanje; ljubeznjiva mati otroka le pogleda in dobri otroci jo ubogajo; serdit pogled sramožljive device zapeljivca splaši in odpodi, in pošteno oko velja sploh za zercalo dušnega življenja.

Kolika nesreča pa je za človeka, če ga oči zapustijo, da ne vidi rumenega solnca po dnevi, ne bele lune po noči; vse njegovo življenje je žalostna noč. Pa vendar je boljše, če človek nikoli ne spregleda, kakor če s svojimi očmi hudobno ravna: zakaj če slepec pravično živi, ne bo zgrešil nebeških vrat, ker večna luč mu bo svetila; grešnik pa bo s svojimi grešnimi očmi v večno temo zašel. Kakor strela z bliskom vse pokonča, tako tudi hudobno oko. — Sihem je Dino nespodobno pogledal in zapeljal, pa je moral umreti in strašno veliko kervi se je prelilo. — David je ženo Betzabo pogledal, in je prešestnik in ubijalec postal. En sam nespodoben pogled včasih deklici devištvo umori in mladenču nedolžno serce prebode, da težko kedaj več zaceli.

Torej ljuba nedolžnost! varuj skerbno svoje oči, da ne bodo videle nečimernosti, ne glej po goljufnem blagu, ne po zapeljivem drugem spolu. Naredi zavezo s svojimi očmi, da svojega serca ž njimi ne pohujšaš, zakaj oči ste dve okni, skoz kateri hudič v človeka zleze in mu nedolžnost ukrade, in nespodobni pogledi so žive iskre nečistosti, ki čista serca sežgejo.

Drugi dar vsemogočnega Stvarnika je naš jezik, s katerim svoje misli in želje drugim naznanjamo, svojo notranjo žalost po-
tožimo in svoje veselje na znanje damo. Z jezikom nevedne podučujemo, žalostne razveseljujemo, ubogim pomagamo in včasih lahko eden jezik cele narode srečne stori. — Ko je sv. Peter na binkoštno nedeljo pervokrat pridigoval, dalo se je tri tisuč judov kerstiti; tako tudi ljubeznjivo svarjenje starišev otroke poboljša in pogubljenja reši, prijazen opomin tovarša ali tovaršice bližnjemu nedolžnost ohrani in opominjevanje pridigarjevo in spovednikovo pomaga grešniku na pravo pot. Nasproti pa tudi vojska, kuga in lakota ne narejajo toliko

hudega, kakor stori hudoben jezik. „Smert in življenje sta v oblasti jezika“, pravi sv. pismo.

Hudoben jezik sv. resnico zaduši, hudičevo laž, pa po svetu raznaša; zapeljiv jezik s klafanjem nedolžnost in devištvo mladih ljudi mori, zakonske podpihuje in razkruši, in celo sv. vero zatreti hoče. Glejte, govori sv. Jakob, kakor majhen ogenj velik gojzd sežge, tako krivičen jezik vse življenje požge in v žalost oberne. — Ko je nedolžni Jezus pred Pilatom stal in sodnik ni nobene krivice nad njim našel ter ga je hotel izpustiti, podpihovali so hudobni farizejski jeziki ljudstvo ter so silili sodnika, najnedolžnejšega Zveličarja na križu umoriti. — In tako se tudi med nami godi. Zato pravi Jezus, da bomo na sodnji dan od vsake prazne besede odgovor dajali. Kaj bo pač takrat z nami, ki navadno govorimo, kedar bi morali molčati, in molčimo, kedar bi bilo treba govoriti. Kaj bo takrat s teboj, grešnik! ki si že pri tolikih spovedih poboljšanje obljubil, pa se še nisi nič poboljšal, ki si že na smertni postelji bil, pa si vendar še duhovnika nalagal ter si sv. popotnico tako prejel, kakor Judež Iškarjot? Ali bi ne bilo za te stokrat boljše, ko ne bi bil od svojega rojstva nikoli spregovoril? Kaj bo takrat z vami, vi zapeljivci in pohujšljivci, ki vam nobena lepa beseda iz ust ne pride, ki vsak dan tolikokrat zakolnete, da zvečer števila več ne veste, ki take reči govorite, katerih jes ne smem ponavljati, da nedolžnega Jezusa ne razžalim in drugih čistih duš ne pohujšam; kaj bo z vami, ki prepevate pesme, katere vas je sam peklenski duh naučil, ki z medenim jezikom obljube delate in prisegate, da nedolžnega človeka v svoje zanjke zapletete in ga ob nedolžnost pripravite. „Vi imate hudiča za svojega očeta, pravi sv. pismo, in bote tudi njegovega pogubljenja deležni.“

Tretji dar neskončno dobrotljivega Boga je naše u h o. Kaj bi nam pomagalo, ko bi še tako zgovorni bili, pa ne bi nobene besede slišali. Kdo popiše tedaj veselje, kdo prešteje dobrote, katere nam Bog z našimi ušesmi deli? Že v zibelni posluša mlado dete sladko petje ljube matere, in bolnik na smertni postelji posluša tolažljive besede večne resnice. — Ko je hudi duh obhajal Savlja, nesrečnega Izraelskega kralja, zapel je mladeneč David na harpe in razveselil je kralju serce in hudi duh ga je zapustil. — Evdoksija, velika grešnica, je slišala nekega meniha od sodnjega dneva milo peti, in na to se je spokorila in je velika svetnica postala. Koliko zgubljenih duš se tudi med nami s poslušanjem sv. nauk z grešnega spanja vbudi, koliko žalostnih serc se z lepimi pesmami razveseli, koliko zveličanskega nauka se po cerkvah in poštenih hišah sliši! In za vse to gluh revež nič ne ve; njemu je hrumeči svet vedno tiha puščava.

Kako nehvaležni so torej za tolike dobrote grešniki, ki svoja ušesa dobremu nauku zapirajo, slabe pogovore pa radi poslušajo. Kakor je Eva, ki je zapeljivo kač poslušala, sebe, moža in ves svoj

rod nesrečen storila, tako se tudi zgodi fantom in dekletom, ki go-ljufne besede zapeljivcev poslušajo. Zato opominja modri Sirah: „S ternjem zagradi svoja ušesa, in hudobnega jezika nikar ne poslušaj.“ — Ravno tako nehvaležno delajo tudi ljudje, ki svoja ušesa dobremu nauku zato zapirajo, da jim zveličansko opominjevanje ne pride do serca. Ti so podobni terdovratnim judom, ki so si ušesa mašili, da ne bi čuli resnice, katero jim je sv. Štefan oznanoval.

Veliko je tudi med nami takih, ki bi prazne kvante cele dni in noči poslušali, pa svetih pogovorov se hitro naveličajo. Pridige ali kerščanske nauke le pol ure poslušati, se jim predolgo zdi, v nemarnem tovarštvu pa cele noči prebiti, jim ni predolgo. O vi za-nikerni! ki nimate nobene ljubezni do božje besede v svojem serci, poslušajte vendar, kar Jezus pravi: „Vsak, kdor je iz Boga, božjo besedo posluša, zato je vi ne poslušate, ker niste iz Boga.“

Zapirajmo torej, ljubi bratje in sestre! skerbno svoja ušesa vsem zapeljivim in pohujšljivim pogovorom in radi poslušajmo zve-ličanski glas božjega nauka; hvalimo s svojimi jeziki našega Stvar-nika, in če tudi ljudje od nas zavolje tega slabo govorijo, povzdignimo svoje oči v nebesa, kjer nas čaka veselje, večno veselje, katerega ni nobeno oko videlo, nobeno uho slišalo in nobenega človeka serce ni občutilo. Amen.

Pridiga za praznik vnebovzetja Marije devtce.

(Od smerti in vnebovzetja Marije.)

„Marija je najboljši del izvolila, kateri
jej ne bo odvzet.“ (Luk. 10, 42.)

V v o d.

Lepšega dneva, mislim, v sv. nebesih ni bilo in ga tudi ne bo, kakor je bil tisti dan, ko je naš Gospod, Jezus Kristus, z Oljske gore v nebesa prišel in se na častitljivi sedež svojega Očeta vsedel. Vsi angelji in svetniki so mu namreč takrat naproti šli in sv. straha polni pred njim na svoja kolena padli; Bog Oče sam ga je sprejel z vsem veličastvom, in vse, da govorim s prerokom Davidom, vse, kar je bilo v nebesih, je klicalo: „Oprite se vrata in vzdignite se, da bo kralj večne časti noter stopil.“ O to je moralo biti veselje, kakoršnega ni bilo od začetka sveta in ga ne bo noter do njegovega razdjanja; to je bil dan, da še takega zemlja ni doživela in ga ne bo nihče drugi doživel, kakor le tisti, ki se bo v milosti božji iz sveta ločil.

Ali tudi današnji dan, ljubi kristjani! je bil dan poln veselja in sreče za nebesa in zemljo; zakaj ravno ta dan je bila Marija devica v nebesa vzeta in od sv. Trojice kronana ter od angeljev in svetnikov slovesno pozdravljena rekoč: „Kdo je ta, ki je lepa kakor jutranja zarja, in čista, ko zlato solnce, na katerega se rodovi ozirajo?“ — Glejte! ta je Marija, hči nebeškega Očeta, mati Sina božjega in nevesta sv. Duha, — kraljica nebes in zemlje; zatoorej odprite jej vrata, na stežaj jej odprite nebeška vrata, da kraljica nebes in zemlje noter stopi.

Oh ljubi moji! ko bi se po naši smerti tudi nam nebeška vrata odperla, kako veseli, kako srečni bi mi takrat bili! Toda ne dvomimo o tem, ker gotovo bodo se nebeška vrata tudi nam odperla, če bomo le pošteno in brunno živeli in se po zgledu matere božje zadržali. — In da bi se na njo večkrat spominjali in njene sv. čednosti zmiraj pred očmi imeli, premišljevali bomo danes njeno smert in njeno vnebovzetje; in sicer bomo premislili v I. delu njeno sv. smert, in v II. delu njeno vnebovzetje.

Ako pa hočete kako korist od mojih besed imeti, priporočite se prej Jezusu in Mariji in pokličite nju v svojem sercu na pomoč.

I. del.

Pred smertjo se skoro vsak človek boji; celo revni starček, ki že komaj diha in nič več ne more, se vendar trese in trepeče, ko misli, da bo treba kmalu umreti. Kaj mislite dragi kristjani! od kod pride ta strah pred smertjo, in kaj mu je vzrok? Jes mislim, da se ne bom zmotil, če rečem, da se zato vsak boji smerti, ker se tudi vsak pekla boji. — Smert, pravi prerok Sofonija, je dan temote, in to je resnično; zakaj umirajočemu človeku oči otemniijo, da okolistoječih več ne pozna, in potem mu kmalu popolnoma ugasnejo, zastanejo in se zaprejo. Vendar ljubi moji! nikar ne mislite, da je takrat s človeško smertjo vsega konec. O ne! kakor večerno solnce, ki pri nas za goro gre, druge dele sveta obsvetuje in ogreva, tako bode tudi z nami po smerti. Naše truplo bo sicer umerlo in naše telesno oko bo ugasnilo, a naše duše oko se bo odperlo, in bo videla reči, katerih še do zdaj ni nikoli videla; spoznala bo na tanjko vse grehe, katere je storila od otročjih nog noter do smertne ure in videla bo veliko-veliko dobrih del, katera bi bila lahko storila, pa jih je iz nevarnosti opustila. In ravno to je, kar človeku v smertni uri serce najbolj težko dela.

Na smertnej postelji marsikateri zdihuje: „Oh, saj bi rad umerl, ko bi le bil lepše živel in Bogu bolj služil! Ne bi se bal umreti, ko bi le za gotovo vedel, da mi je Bog vse grehe odpustil in da ne bom pogubljen.“ Ali tega nihče za gotovo ne ve; zato se je tudi veliko svetnikov treslo in trepetalo, ko so na smertni postelji bili in za usmiljenje prosili, in beržkone ste že tudi vi sami videli ka-

terega umirajočega, kako da je zdihoval, se strahu tresel ter zdaj Boga, zdaj Marijo, zdaj vas na pomoč klical.

Le Marija se vsega tega ni bala; ker od mladih let je zmiraj brumno in sveto živela in ni ga greha nad seboj imela. Sv. učenički pravijo, da je Marija 72 let stara bila, pa v svojem zadnjem letu je bila še ravno tako nedolžna, kakor v svojem sedmem ali v svojem dvajsetem letu. Kar je vedela, da Bogu dopade, je storila, kar pa Bog sovraži, je tudi ona sovražila, zato je čista, kakoršna je na svet prišla, se tudi iz tega sveta ločila.

Tudi vi, ljubi moji! bote lahko umerli, če se bote greha varovali, zakaj kjer ni greha, je vse dobro, kjer pa je greh, je vse slabo. Če bote v življenji svojemu bližnjemu škodo delali, vam bo enkrat vsa krivica na persih obležala in vas bolj tlačila, kakor da bi vam kdo na cente težek kamen na persi zavali. Če bote nečistost doprinašali, bode se vam enkrat okoli srca ovila in vas pikala bolj, kakor strupen modros. In če bote pijančevali in požrešnost ljubili, gorje vam vašo zadnjo uro; ta greh vam bo takrat pred oči stopil, gerd in ostuden, kakor peklena pošast, in vas bo v večno pogubljenje vlek. Le tisti, ki bo nedolžen najden ali pa skesan in spokorjen, bo lahko umerl in za-nj bo, pravi sv. pismo, dan njegove smerti boljši, kakor pa dan njegovega rojstva.

Od Marije vemo, da svojega srca ni nikoli na posvetne reči vesila, ampak le, kar je božjega, je čez vse pozelela; zato pa je tudi umerla brez bolečin in v smertni uri ni bilo slišati tožbe od nje. Ne od starosti ali slabosti, ampak od ljubezni do Jezusa, nje-nega ljubega Sina, je umerla — pa kaj pravim, da je umerla? Le zaspala je mirno in brez skerbi, kakor nedolžno dete brez strahu v materinem krilu zaspil.

Glejte, ljubeznjivi moji poslušalci! tako srečno tudi lahko vi umerjete, če bote vedno Boga pred oči imeli in v vseh rečeh njegovo voljo dopolnjevali. Ne bo se vam tožilo, iz tega sveta iti, kjer tak malo dobrega zavživate, ter večidel le zaničevanje in preganjanje terpite, ampak radi bote šli v hišo svojega Očeta, ki vas zmiraj ljubi ter vam je pri sebi neskončno veselje pripravil. — Le posvetni dobrovoljec, katerega veselje je dobro jesti in piti in po željah svojega mesa živeti, on se boji smerti, ki bo konec naredila njegovemu veselju in ga v večno nesrečo pahnila; le posvetnež, čigar bog je denar, in ki seženj zemlje več štima, kakor svojo dušo, on se trese pred grobom, ker vidi, da je tako ozek, da ne bo mogel nič s seboj vzeti. Ve pa, ljube duše, ki ne mislite samo na dobro jed in pijačo in vam je več ležeče na prijaznosti božji, kakor na posvetnem veselji, ne bodite preveč boječi pred smertjo in nikar se toliko groba ne bojte. — Poglejte pšenično zerno; v jeseni se v zemljo dene in segnije, v spomladi pa kako lepo izraste in koliko dobrega zernja prinese! Tako se bo tudi z vami godilo. Vaše truplo bo sicer spherhnelo in segnilo, ali enkrat bo čudno lepo iz groba

vstalo in neizmerno veliko plačilo prejelo. Tudi Marija je morala umreti, vendar kako veselo, kako srečno je bilo po smerti njeno vnebovzetje! To bote slišali v

II. delu.

Od vnebovzjetja device Marije nam cerkveni učenik, sv. Janez Damascen, tako lepo pripoveduje, da bi se mi škoda zdela za vsako besedo, katero bi izpustil ali zraven pristavil. V tistem času, pravi sv. Janez Damascen, ko je presveta devica v Gospodu zaspala, bili so že aposteljni po celem svetu razkropljeni ter so vsem narodom zveličanski nauk sv. evangelija oznanovali. Ali kakor od božjega duha gnani, so se vsi mahoma v Jeruzalem podali in se tamkaj zbrali; in ondi so videli prikazni angeljev in so slišali lepe pesmi nebeških duhov, in med tem sv. petjem je Marija svojo sv. dušo v božje roke izročila; njeno truplo pa, v katerem je na čudni način Jezusa spočela, bilo je med petjem angeljev in aposteljnov položeno v vert Getzemane, in to veselo angeljsko petje se je tri dni in tri noči neprenehoma slišalo. Črez tri dni pa so angeljske pesmi nehale in sv. Tomaž, ki pri pokopu ni bil zraven, je prosil, naj bi mu grob odperli, da bi še enkrat Marijino telo videl in počastil. In so šli in grob odperli, ali Marijinega sv. telesa niso več našli; našli so le tiste rute in tančice, v katere je bilo njeno telo zavito, ki so neizrečeno lepo dišale. Vsi so se veselja zavzeli in niso drugo mislili, kakor da je Bog po svoji vsemogočnosti tudi njeno telo v nebesa vzel, ker ne spodobi se, da bi tisto truplo strohnelo, v katerem je Beseda meso postala, v katerem ni bilo greha in v katerem so se največje skrivnosti božje godile.

Glejte, ljubljeni moji! tako Bog svoje izvoljene poviša in tako visoko čast jim skazuje! Koliko veselje je to tudi za vas, ki tukaj na tem svetu pravičnost ljubite, in si vendar malo dobrega, pa veliko hudega zavzijete. Le nikar ne obupajte, ampak malo časa poterpite in kmalu bo vse boljše. Res je, da vidimo včasih hudobneže se napihovati in v svoji sreči prevzetovati, poštenega moža pa vidimo zaničevanega in kako komaj eni nesreči uide, ga že druga zadene; ali to ne bo zmiraj tako. Prišel bo čas, ko bodo ognjene strele švigale od enega kralja neba do drugega in vse grešnike ukončale, pravične pa bodo angelji varovali in jih peljali v naročje Boga Očeta.

Zatorej prosim posebno vas, fante in dekleta! kateri še na Boga kaj porajtate in katerih še zapeljivi svet ni ognjusil, nikar ne glejte na to, da posvetni ljudje ne marajo za vas in da morate dosti grenkih besed od njih slišati; kakor za Marijo, bode tudi za vas prišel dan povračila. Takrat bodo vam angelji naproti prišli, bodo vašo dušo spremili v nebeško hišo, bodo vam nebeško krono na glavo djali, vas med sv. petjem pred Jezusa peljali. In Jezus sam

bo vas sprejel prijazno in lepo, da vam ni dopovedati, kako! „Pridite ljubljeni moji! bo rekel, in poglejte: vse to je vam pripravljeno. Ali hočete bogastvo? Hočete li lepoto? ali hočete veselje? Vse je tukaj, karkoli poželite. Nobeden vam ne bo lasa skrivil, nobeden žal besede rekel, ampak v večnem veselju bote tukaj pri moji mizi sedeli in nebeške gostije se vdeleževali z menoj in z vsemi mojimi svetniki in angelji.“ — Ker tedaj vidite, da vam je Jezus toliko dober, ljubite ga, bodite mu zvesti in varujte svojo nedolžnost; in kakor Marijo, svojo mater, bode tudi vas v nebesa vzel in vas z nezvenljivim vencem kronal. Vendar jes vam ne morem zamolčati, da le nedolžnega in spokorjenega človeka čaka tolika sreča, grešnika pa drugo ne, kakor neznana sramota. Koliko je na svetu hinavcev, ki na oči sicer brumno in pošteno živijo, skrivaj pa grehe doprinašajo, o katerih še govoriti ne smemo! Koliko je nesramnih žensk, katere ljudje za nedolžne deržijo, pa so vse oskrunjene in omadeževane; le očitne sramote se varujejo. Gorje vsem takim! Marija se bo od njih na stran obrnila in strašnejši ogenj jih čaka, kakor je bil tisti, ki je nečisti mesti Sodomo in Gomoro požgal. Kaj vam bo tedaj koristilo vaše razuzdano življenje? kaj vaše nesramne družbe, v katere zdaj vedno zahajate? Kdor enkrat v pekel stopi, pravi sv. pismo, ga ne bo več nazaj; tedaj tudi vas ne, če se še tu na zemlji z Bogom ne spravite in ne spokorite.

Opustite torej vendar enkrat svoje gerde navade in obrnite se k Bogu zdaj, ko je še čas in še ni zamujeno. Le verujte mi, da ni tako težko Bogu služiti, kakor se vam dozdeva; nasproti sladko je in pripravi in ohrani mirno vest. In da vam bo ložej, bo tudi Marija za vas prosila, — ona, ki je usmiljena mati in pribežališče grešnikov, tudi vas ne bo zaverгла, ampak vam pomagala zdaj in na našo zadnjo uro. Amen.

Pridiga za XII. pobinkoštno nedeljo.

(Od dolžnosti do bolnikov.)

„In Jezus mu je rekel: Pojdi in stori tudi ti tako.“
(Luk. 10, 37.)

Vvod.

Kdo ne bi ljubil, kdo ne bi želel poznati tako ljubeznjivega človeka, kakoršen je ta usmiljeni Samaritan v današnjem nedeljskem evangelijskem? On je zagledal na cesti, ki je proti mestu Jerihu der-

žali, siromaka, katerega so razbojniki oropali in na pol mertvega v njegovi kervi ležati pustili. On ne porajta na to, da je druge vere in iz druge dežele doma, ne gleda na to, koliko bo zamudil in v kakošno nevarnost se sam poda, temuč poln usmiljenja v svojem sercu se njemu približa, njegove rane z jesihom izmije, z oljem pomaže, obveže in ga na svoje živinče posadi ter ga na prvo oštarijo pelje, kjer mu z vsem potrebnim postreže. In drugi dan, ko ga njegova opravila silijo naprej iti, plača za-nj ter oštirju naroči, naj dobro za-nj skerbi, ker on bo nazaj gredé vso njegovo postrežbo poplačal. In na to pravi Jezus: Pojdi, posnemaj tega Samaritana in uči se od njega, kako da imaš svojega bližnjega ljubiti.

Stopimo ljubi moji poslušalci! tudi mi danes k temu usmiljenemu Samaritanu in učimo se od njega kerščansko ljubezen, naučimo se zlasti, kako moramo svojim revnim, bolnim bratom in sestram pomagati in ne pustimo se mi kristjani od Samaritana osramotiti.

Poslušajte tedaj zvesto moje danešnje govorjenje, v katerem vam bom razložil dolžnosti proti bolnikom, da bote vedeli, kako se imate proti bolnikom zadržati.

Razlaga.

„Kar bote najmanjšemu izmed svojih bližnjih storili, pravi Kristus, to bom jes tako zaračunil, kakor da bi bili meni storili.“ Kako lepo priložnost pač ima tedaj vsak, kateri ima bolnika v hiši, da si veliko zaslužnja in veliko plačila v nebesih pridobi. Mi moramo tedaj:

1. z bolnikom usmiljenje imeti, in pripravljeni biti, mu pomagati, kolikor je v naši moči. Mi ne smemo na to gledati, ali je bolnik bogat, ali nam bo mogel naš trud plačati; ne smemo godernjati, da imamo toliko ž njim opraviti, ampak z veselim srcem in iz ljubezni do Boga mu moramo postreči. Kako žalostno je torej videti, da je po svetu toliko bolnikov, pa le malo kerščanskega usmiljenja. Mi vidimo hišne gospodarje in gospodinje, ki svoje hlapce in dekcle le tako dolgo radi imajo, dokler jim zamorejo delati, kakor hitro pa zbolijo, jih od hiše odpravijo, češ, da bolne družine ne morejo pri hiši imeti; nasproti pa če družinče razuzdano živi, nič ne porajtajo in še ne mislijo na to, da bi mu slovo dali. — Mi vidimo neusmiljene stariše, ki niso tega lepega imena vredni, kateri svoje lastne otroke le tako dolgo ljubijo, dokler so zdravi in jim delati pomagajo; toda če jih bolezen na posteljo položi, so sicer žalostni, pa jih vendar brez vse pomoči ležati pustijo; škoda se jim zdi, da bi kakošen krajecar za zdravilo izdali, ter v svoji nespameti mislijo: bode jim že Bog pomagal. O nespametni človek! Bog ne bo zavoljo tebe čudežev delal in tvoje lakomnosti podpiral; ampak idi tje v hosto in uči se od neumne zverine, kako da one za svoje mlade

skerbijo in za nje celo svoje življenje v nevarnost stavijo. — Mi vidimo mlade gospodarje in gospodinje, ki svoje stare stariše le tako dolgo časa za lepo imajo, dokler imajo kaj premoženja; ki jim le tako dolgo strežejo, dokler so zdravi in jim brez plačila delajo, če pa zbolijo, so jim hitro na poti, ter tožijo, koliko da imajo ž njimi opraviti in da nimajo za to nič. Vi nespametni ljudje! Jezus vas vpraša: Če vam ovca v jamo pade, ali je ne bote hitro izvlekli? Pač. Tedaj neumni živini pomagate in imate usmiljenje ž njo, človeka pa bi pustili brez usmiljenja; ali ni človek več vreden, kakor živina? — Mi vidimo zakonske, ki drug drugega le tako dolgo ljubita, dokler sta zdrava in dokler njima vse po volji gre; če pa eden zboli ali ne more delati, je proč vsa potrpeljivost, in drugi se proti vsakemu toži, kako da je nesrečen, v godernjanju nima nobene mere ter si samo želi, da bi ga Bog kmalu iz te nadloge rešil. Ali takim se bo to vse enkrat obilno poplačalo.

2. Bolnike moramo tolažiti in njihovo žalost, kolikor je mogoče, v veselje spreobračati. Bolniku moramo povedati, da Bog tiste ljubi, katere tepe, in da on, ki je najboljši oče, tudi bolezen k našemu pridu pošlje; pokazati mu moramo, da se le skoz terpljenje pride v večno življenje, ker terpljenje je tista pot, po kateri je hodil Kristus in drugi pravični ljudje. „Ste li pozabili tiste tolažilne besede, pravi sv. pismo, katere je Bog vam, svojim otrokom govoril: Moj sin, nikar ne obupaj, če te Bog s hudim obišče, zakaj katerega Gospod ljubi, s tistim ostro ravna, in čem bolj ga ljubi, tim hujše nadloge mu pošlje.“ — Pred oči mu moramo postaviti, koliko je terpel brumni Job, koliko pravični Tobija, in da tudi med svetniki v nebesih ni nobenega, kateri bi bil brez terpljenja večno življenje dosegel.

3. Bolnika moramo s sv. zakramenti prevideti. Ko je bil Ezechija, Judovski kralj, zvest služabnik božji zbolel, pride k njemu prerok Izaija od Boga poslan, mu je napovedal konec njegovega življenja in mu rekel: „Naroči, kar imaš, za svojo hišo, zakaj umerl boš in ne boš živel.“ Kralj se v steno oberne, milo joče in Boga prosi: „Prosim te, o Gospod! spomni se, da sem hodil vpričo tebe v resnici in z dobrim srcem in da sem storil, kar ti je bilo ljubo.“ In Bog je njegovo molitev slišal, njegove solze videl, ga ozdravil in mu še petnajst let živeti dal. — Tako tudi mi ne smemo bolniku smertne nevarnosti zakrivati, ampak opomniti ga moramo, da se naj prej ko more z Bogom spravi; prijazno ga moramo nagovarjati, da naj po duhovnika pošlje, in če ni precej pri volji, moramo mu tako dolgo prigovarjati, dokler ne privoli. Ako zopet ozdravi, bode nam hvalo vedel, da smo mu resnico povedali, če pa umerje, bode pri sodbi božji povedal, da smo ga mi k srečni smerti pripravili. Ko bi pa bil kdo tako terdovratnega serca, da na noben način ne bi pustil po duhovnika poslati, tedaj pa naj gre

kdo brez njegovega dovoljenja po mešnika, da bodo ga oni sami poskusili, če je mogoče, na pravo pot pripeljati.

Nekateri ljudje so tako nespametni, da mislijo, če po duhovna pošljejo, bodo gotovo umerli, in ko vidijo duhovnika v hišo stopiti, menijo, da je on smert v seboj pripeljal. Ta nevarna zmota pride od tega, ker ljudje spoved in sv. obhajilo večjidel tako dolgo odlašajo, da ni več nobenega upanja, in da morajo gotovo umreti. Še le potem, ko so že vsi zmočeni, ko se skoraj nobenega greha več ne vedo spomniti, potem še le pošiljajo po spovednika, ki jim ne more nobene resnične tolažbe več dati, ter jih s težko vestjo odveže in milosti božji priporoči. In nasproti koliko kristjanov je že na smertni postelji sv. zakramente prejelo in vendar so še po deset, dvajset let živeli in še dalje. In sv. apostelj Jakob pravi: „Ako je kdo izmed vas bolen, naj mešnike cerkve k sebi pokliče, da nad njim molijo, in molitev vere bo njemu pomagala, Bog bo dal, da bo njemu boljše, in ako je v grehah, bodo mu odpuščeni.“

Nekateri se s tem izgovarja in pravi: „Kaj bom spovednika prej nadlegoval, preden je treba,“ in se mu boji zameriti. Ali to je prazen izgovor. Če je duhoven brumen in bogaboječ, bode se veselil, ko bo videl svoje ovčice preskerbljene in bo z veseljem šel ne gledé ne na čas ne na pot in bo bolnika z Bogom spravil.

Drugi pa bolniku nevarnost prikrivajo, da ga ne bi vstrašili ali razžalili, in pravijo: „Bo že boljše; saj se še ne mudi tako.“ Ti pa so njegovi največji sovražniki, zakaj Gospod pride in nas iz življenja pokliče ob uri, ko se najmanj nadjamo. Koliko pogubljenih že v večnosti preklinja svoje prijatelje in znance, ker so jim iz ljubezni in neumne skerbi tako dolgo smert zamolčali, da jih je nepripravljene iz tega sveta pobrala.

Vzemite si tedaj k sercu, kar sem vam povedal, in ubogajte moje besede, da se ne bo nikoli slišalo in v nobenih mertvaških bukvah zapisano bralo, da se je kateri nepripravljen iz tega sveta ločil, dasiravno ni nagle smerti umerl. Spolnujmo vse dolžnosti do bolnikov in na sodnji dan bomo potem slišali tiste vesele: „Pridite ljubljni moji v moje kraljestvo, zakaj jes sem bil bolen, in vi ste mi postregli.“ Amen.

Pridiga za XIII. pobinkoštno nedeljo

(Od natanjčne spovedi.)

„In ko jih je zagledal, je rekel: Pojdite in skažite se duhovnom.“ (Luk. 17, 13.)

V v o d.

Koderkoli je Jezus Kristus hodil, povsod je zapustil znamenja svoje dobrotljivosti, in karkoli je storil, vse nam spričuje, kako izrečeno da je ljubil in ni drugo želel, kakor da bi bil ves človeški rod zveličan. Če je kakošnega bolnika dobil, ga je na telesu ozdravil, zraven pa tudi skoro vselej opominjal, naj nikar na zveličanje svoje duše ne pozabi. Ko je zagledal v Jeruzalemu mertvoudnega človeka, ki je že osem in trideset let hudo bolen bil, ga je ozdravil in mu rekel domu iti, pa tudi opominjal ga je, naj se zanaprej greha varuje, rekoč: „Glej, zdaj si ozdravljen, nikar več ne greši, da se ti kaj hujšega ne zgodi.“ In ko je deset gobovih mož od daleč stalo in glasno vpilo: „Učenik, usmili se nas!“ je bil sicer pripravljen, jih gob očistiti, pa s tem pristavkom, naj se duhovnom pokažejo. „Pojdite, jim je rekel, in skažite se duhovnom.“

Glejte ljubi moji poslušavci! kakor je Jezus gobovega, ki ga je ozdravil, k duhovnom poslal, da so ga oni preiskali in pregledali, je li resnično zdrav ali ne; ravno tako tudi želi in hoče, da bi vsak grešnik k duhovnom šel in jim pokazal rane svoje duše, ter se spovedal svojih madežev in svojih slabosti, ker brez tega razodenja ne morete upati ne odpuščenja grehov, ne večnega zveličanja. In vendar je veliko kristjanov, katerim je napačna sramožljivost na poti, da se ne morejo odkritoserčno spovedati ter tudi ne na duši ozdraviti. Grešiti se ne sramujejo, ali grehov se spovedati se sramujejo. Takim bom jes danes povedal, da se mora grešnik vseh svojih grehov na tanjko spovedati in nobenega ne zamolčati, ako hoče resno odpuščenje zadobiti.

Preden pa začnem, vas prosim, da me bote zvesto poslušali.

R a z l a g a.

Človek, ki je bil na gobah bolan, moral je vsa svoja oblačila odperta imeti, da je lahko njegovo bolezen videl in se varovati vedel. Ravno tako tudi ne sme grešnik svojih ostudnosti in svoje hudobije prikrivati, temuč jih mora razodeti in se jih izpovedati.

Že v starem testamentu beremo, da so se morali grešniki svojih grehov obtožiti, ako so hoteli od njih rešeni biti. Tako po-

stavim, je Bog naše perve stariše precej po storjenem grehu vprašal, zakaj da sta prepovedani sad jedla? Tudi Kajna je vprašal, zakaj je svojega brata Abeljna ubil? On jih ni zato vprašal, da bi njih pregrehe izvedel, ker njegovi vsegavednosti ni itak nič neznanega, ampak le zato jih je vprašal, da jim je dal priložnost, njemu svoje grehe povedati.“ Bog se je delal, pravi modri Tertulijan, kakor da njihovih grehov ne bi vedel, zato da jim je dal priložnost, jih razodeti in se jih spovedati.“ — Tudi vam je znano, da je bilo kralju Davidu prešestvo in ubijanje še le potem odpuščeno, ko se ga je pred prerokom Natanom s skesanim srcem obtožil. „Grešil sem, je rekel, vpricho Gospoda, čegar očesu je vse znano in odkrito.“ Potem še le je slišal tiste vesele besede: „Gospod ti je grehe odpustil.“

Ravno tako tudi od vas zahteva Bog, da morate svoje grehe pred postavljenim mešnikom odkriti in razodeti, pa ne le samo enega ali dva, ampak brez razločka vse, kolikor ste jih storili, in celo nobenega ne smete zamolčati. Pa tudi to še ni zadosti, če samo tiste grehe poveste, katere ste v djanji doprinesli, temuč tudi misli in najskrivnejše želje morate povedati, ako hočete vredno odvezo zadobiti. Ko bi vi dvajset grehov našli in se jih čisto spovedali, enega samega pa bi iz sramožljivosti zamolčali, ne bi vaša spoved nič veljala in nobeden greh vam ne bi bil odpuščen.

Nekateri sicer misli in pravi: Kaj bodo spovednik od mene mislili, če bodo naenkrat toliko grehov od mene slišali? — Ljubi moji! nič hudega ne. Pameten in moder spovednik bodo mislili: „Ta človek, ki se mi je zdaj spovedal, je slab kakor jes, je zlo grešil, kakor jes, in ko me ne bi milost božja podpirala, bil bi morebiti jes še bolj grešil.“ Vi se bojite in menite, če se bote odkritoserčno spovedali, bote pri spovedniku ob dobro ime prišli in svoje poštenje zgubili; ali ravno v tem se grozno motite. Ravno zavoljo tega bodo vas spovednik še bolj spoštovali, če bodo videli, da svojih grehov neprikrivate in da vam je resnica, z Bogom se spraviti. In zraven tega morate nas spovednike misliti, ne kakor ljudi, ampak kakor namestnike Jezusa Kristusa, ker v spovednici ne nosimo ne človeških ušes, ne človeških sodb, ne človeških misel, ondī ravnamo z vami, kakor je Jezus Kristus z grešniki ravnal, krotko, ljubeznjivo in usmiljeno; naj so vaše pregrehe še tako velike, vendar ne bote upehali naše ljubezni in poterpežljivosti, ampak mirno bomo vas poslušali in se z vami veselili, če se bote resnično spreobrnili. Čim več grehov bote nad seboj imeli, tim bolj se nam bo ljubezen do vas vžigala, in rajši bomo za vas k Bogu vzdihovali in molili, da bi se z milostljivim očesom na vas ozerl. Kakor Jezus Kristus ni zasmehoval colnarjev in očitnih grešnihov, temuč jih je z vso krotkostjo sprejemal, tako tudi mi ne bomo vaših slabosti zasmehovali, ampak le zato bomo skerbeli, kako bi vas potlačili in kako vam pomagali, in če bomo videli, da se želite resnično spokoriti, bodo se nam od veselja solze v očeh prikazale.

Ali kje so tisti tolike hvale vredni spovedniki, ki imajo toliko skerbi in usmiljenja z ljudmi? Tako večkrat v sedanjih časih vpraša hudobni svet, tako me lahko danes tudi kdo izmed vas vpraša in jes sem vam dolžen na to vprašanje odgovoriti. — Jezus, ki je obljubil svojim namestnikom, da bo pri njih do konca sveta, neprenehoma svojej cerkvi dobre dušne pastirje pošiljal; ali veliko zvestih služabnikov božjih živi med nami nepoznanih, ki na tihem dobro delajo in so podobni zlahtnemu kamnu, ki se na skrivnem kraju sveti. Kakor Jezusa niso hoteli njegovi lastni rojaki spoznati, kakor so aposteljne domači znanci zaničevali in jih niso porajtali, tako tudi med vami, kerščanske duše! mnogoteri angelj božji v duhovskem stanu živi, in vi ga ne poznate. Le bogaboječe, skerbne duše ga najdejo ter se veselijo njega in njegovih sv. nauk.

Veliko pa je tudi v naših časih grintovih ovec ali pa kozlov, bi lahko rekel, ki nočejo poslušati svojih duhovnov, ki vsakega rajši ubogajo, kakor svoje dušne pastirje. Dobri pastirji kličejo vsako nedeljo in vsak zapovedan praznik svoje ovčice k sv. naukom in jih vabijo, da bi šli k spovedi in k sv. obhajilu, ali veliko zapeljanih ovčic ne posluša svojega skerbnega pastirja, in rajši po nevarnih in krivih potih hodi, kakor po poti večnega življenja. „Ima; o oči, pravi sv. pismo, pa ne vidijo, ušesa, pa ne slišijo in svoje serce zaprejo, da se ga božja beseda ne prime.“ Leto in leto duhovni učijo otroke, svarijo mladenče, opominjajo stare ljudi, ali svet je z vsakim letom hujši in malo-malo jih hodi po ozki stezi k nebesom, po široki cesti v peklenski brezen pa jih cele trume hodijo. Kakor priden vertnar žaluje, kedar mu sovražen červ mlada drevesa pokonča, kakor ubogi kmet vzdihuje, kedar mu huda ura lepo žetev zatere, še več ima žalovati zvest duhoven, če vidi, da je ves njegov trud zastonj, in še večji vzrok žalovati imajo spovedniki, kedar vidijo, da vsi njihovi nauki nič ne izdajo in ljudje le po svoji glavi, le po svoji termi živijo.

Sramujte se torej greh delati, če ste ga pa storili, nikar se ne sramujte, pri spovedi ga povedati. Spomnite se vseh krajev, na katerih ste greh doprinašali, in vseh oseb, s katerimi ste se pregrešili. Spomnite se laži in krivih priseg, katere ste zavoljo časnega dobička storili, in vseh krivic in goljufij, katere ste pri kupčiji naredili. Spomnite se gerdega opravljanja in obrekovanja, s katerim ste nedolžne in poštene ljudi ob dobro ime pripravili, in toliko ostudnih in nesramnih želj, katere ste dostikrat imeli in z dopadenjem premišljevali. Spomnite se, koliko praznih spovedi ste iz pregrešne sramožljivosti storili, kolikokrat ste sv. zakramente po nevrednem prejeli, koliko sv. maš ste zamudili in koliko postov ste v pohujšanje svojega bližnjega prelomili. Spomnite se vsega tega in vsega drugega, kar vam bo še na pamet prišlo, ter na tanjko in odkritoserčno vse razodenite božjemu namestniku in nobene trohice mu ne zamolčite; s skesanim srcem, kakor gobavi možje vzdihnite

in recite: „Jezus, učenik, usmili se nas!“ In Bog se bo usmilil vas in vaših grehov, in tudi vi bote slišali tiste tolažljive besede: „Moj sin! moja hči! tvoji grehi so ti odpuščeni; samo nikar več ne greši, da se ti kaj hujšega ne zgodi.“ Amen.

Pridiga za god Marije Snežnice.

(Od posnemanja Marije.)

„Vstani, prijateljica moja, lepa moja! in pridi.“
(Vis. pes. 2, 13)

V v o d.

Preljubi bratje in sestre v Kristusu! danes vas za priče pokličem, da so resnične moje besede, katere vam govorim. Ni res, da veste za veliko cerkev, starih in novih, katere so v čast Materi božji posvečene; da poterdite, da je veliko bratovščin in svetih družb, ki se pod plajšč te mogočne pomočnice postavijo in po njeni priprošnji časno in večno srečo dosežejo. Gotovo mi ne tajite, da imate svetinje, blagoslovljene in neblagoslovljene, katere vam Marijin spomin pred oči stavijo in vas k njenemu češčenju spodbadajo. —

Povzdignite svoj glas, kerščanske device, in oznanite, da ste se ž njeno pomočjo pred smerdljivo sapo nečistega sveta obvarovale in svojo nedolžnost ohranile. Nikar pa ne molčite tudi vi, resnični spokorniki, in dajte na znanje, koliko vam je Marija pomagala, da ste se z Bogom spravili in spet mir svoje vesti zadobili. Ali vse to tudi mati katoljska cerkev dobro ve ter tudi ona spričuje, da so moje besede resnične, ker jo imenuje kraljico nebes in zemlje, vrata nebeška in pribežališče grešnikov. In zato je toliko praznikov Marijinih postavila, jih z velikim veseljem obhaja in vse verne kristjane lepo prosi in opominja, da bi v sreči in nesreči na njo zaupali in jo za pomoč prosili. Tak vesel god Marijin, namreč god Marije Snežnice, je bil tudi v pretečenem tednu zapovedan in mi danes njegov častitljiv spomin obhajamo. Da to po volji katoljske cerkve storimo, hočem vam danes povedati, kdaj in zakaj se je ta praznik začel v I. delu, potem pa vam želim nekatere nauke na serce položiti, kako naj Marijo častite, če si hočete kaj dobička za vašo dušo pridobiti v II. delu.

Ti pa prijateljica moja, lepa moja! kakor Salomon v visoki pesmi poje, vstani in pridi svojemu slabemu služabniku na pomoč, da le to govorim, kar bo tvojo čast pomnožilo!

I. del.

Kakih tristo in petdeset let po Kristusovem rojstvu je živel v Rimu svet in bogaboječ mož s svojo ravno tako brumno ženo v čistem zakonu in tedaj brez zaroda. Z obilnim blagom od Boga obdarovana sta vse svoje premoženje Mariji, prečisti devici, izročila in jo neprenehoma prosila, naj bi njima ona sama naznanila, kako in na kaj imata svoje bogastvo obrniti. In glej! neko noč ravno tega mesca, v katerem zdaj živimo, se hribček sredi mesta z belim snegom pokrije in Mati božja se jima s prijaznim obličjem v spanji prikaže in jima povelje da, da naj v njeno čast na tistem kraju cerkev sezidata, katerega bota zjutraj s snegom pokritega videla. Drugo jutro hitita to ponočno prikazen rimskemu papežu povedat, kateremu je ravno tako bilo razodeto; vsi skupaj tedaj gredo in ko ta novi čudež zagledajo, se ne morejo zadosti zavzeti; zakaj vročina pripeka, sneg pa se ne raztali, vse okoli je od solnčne vročine posušeno, tisti hribček pa je z novim snegom potresen. Nagloma torej na tistem griču cerkev zidajo in jo blagoslovijo na ime in k časti Matere božje, od čudeža pa, ki se je s snegom zgodil, so jej dali priimek Marije Snežnice. Po papežu Liboriju je bilo zapovedano, da se ima ta spomin dne 5. tega mesca po vsej katoliški cerkvi obhajati, in ker je ta cerkev v čast Marije Snežnice blagoslovljena, smo se danes mi tukaj zbrali, da po vrednosti ta spomin obhajamo.

Ta prigodba, ki sem vam jo zdaj povedal, prežene vse dvombe iz našega serca in nas z veliko tolažbo in velikim veseljem napolni, zakaj Marija je še zmiraj tista ljubeznjiva mati, ki čiste in nedolžne duše skoz bodeče ternje tega sveta srečno pripelje v veseli vert nebeški, kjer jim neizvenljivo belo lilijo odterga in v roke poda, njihove preganjavce pa z močno roko k tlem pobije; še zmiraj je Marija tista Gospa, ki vse ljudi, kateri so njeni zgled popustili ter po krivičnih potih tega sveta pregrešno veselje iščejo, k svojemu Sinu nazaj pelja, in prej ne neha prositi, dokler ne najdejo milosti, ako jo le za to prosijo in jo začnejo častiti in po tistih potih hoditi, po katerih je ona hodila. Sv. Bernard namreč pravi: „Nikoli še ni bilo slišati, da bi bil kdo zapuščen, ki je Marijo prav častil, njene čednosti posnemal in se njeni priprošnji priporočal.“

Pa naša služba nebeški kraljici ne more prijetna biti, če ni zvesta in stanovitna. Kako pa bo stanovitna, če danes pred njenim oltarjem obljubo za obljubo delamo, jutre pa vse pozabimo, če danes sklenemo, vsako saboto se v njeno čast postiti, jutre pa zavoljo posvetnežev, ki se naši brumnosti posmehujejo, na Marijino ljubezen in obljubo pozabimo; če jej danes molitve obetamo, katere bomo k njeni časti vsak dan molili, ali preden teden mine, že trikrat solnce za goro odide, in naša molitev ni bila opravljena. In čim večji je praznik, tim bolj jo žalimo in več greha storimo. Veliko jih misli, da Marijo že zadosti častijo, če pri svetej meši po tri „Češčene Ma-

rije odmolijo zraven pa dremljejo ali se drugače nespodobno zadržijo, ali celo če na božjo pot grejo iz takega namena, da bi stokrat boljše bilo, ko bi doma ostali, pa na ta račun potem greh na greh nakladajo in mislijo, da bo že Marija za nje prosila. — O slepota! o nespamet! če misliš, da je to vredno češčenje Marije. Kako nas naša sv. vera uči Marijo častiti, povedal vam bom v

II. delu.

Tisti bogaboječi mož in njegova brumna žena sta Mariji vse svoje bogastvo v dar prinesla. Tega sicer ona od nas ne zahteva, želi pa vendar, da bi jej vsakteri po svojem premoženju kak dar prinesel, in jes vam hočem svetovati, kakošen dar da bi jej dali, morebiti bode si kdo moj svet k sercu vzel in po mojem nauku storil.

Stopite naprej vi, kerščanski stariši! pred to ogledalo zakonske čistosti in pogledjte, ali ste jej kaj podobni. Pustite danes pred njenim oltarjem vse vaše hišne prepire in vašo zakonsko nezvestobo, in vzemite s seboj serce polno ljubezni in poterpežljivosti. Ako so vas žene kaj razžalile, naj dobi danes Marija to za dar, da jim bote odpustili; in ako možje z vami ženami gerdo ravnajo, iz ljubezni do Marije ugasnite nevoljo v svojem sercu, in ako ste na svoje otroke ali na svojo družino hudi, nikar ne hranite jeze v svojih persih, ampak Mariji jo darujte. Prosite jo zlasti danes, da bi vam v vašem težavnem stanu pomagala; po božji službi pa se nikar predolgo tukaj ne mudite, ampak idite kmalu domu in se po potu kaj svetega ali vsaj kaj nedolžnega pogovarjajte; potem doma svoje dolžnosti opravljajte in pri svoji ženi, med svojimi otroci in poštenimi sosedi uživajte pripuščeno veselje, in lahko bote zvečer rekli: „Srečni dan! kako lahko bom od tebe pri sodbi račun dajal.“

Ti pa kerščanska nedolžnost, ti cvet in lepota katoljške cerkve, povzdigni svoje čiste roke k njej, k najčistejši materi in devici vseh devic in prinesi jej danes svoje čisto in nedolžno serce v dar; to jej bo ljubše, kakor zlato in srebro celega sveta. Razlij svoje serce pred njenim obličjem in prosí jo, karkoli potrebuješ, zakaj če sploh koga usliši, bode gotovo tebe uslišala; obljudi jej, da jo hočeš posnemati in se vseh grešnih priložnosti varovati, da se hočeš ponižno nositi in pred zapeljivci bežati bolj, kakor pred strašno kugo.

In ti odraščena mladina, ki ne nosiš več deviškega venca, poklekni tukaj zaupljivo k materi vse milosti, saj tudi proti tebi svoje roke razpenja. Daruj jej danes tisto železno verigo, s katero si na svojega grešnega tovariša navezana, raztergaj jo tamkej na stopnjicah na drobne kosce, odloži svoje prevzetno oblačilo z nališpanega trupla in položi ga pred njene noge, ne glej na ljudi, naj govorijo, kar hočejo ter posnemaj veliko grešnico in spokornico sv. Pelagije. Ona je bila lepa, mlada pa nesramna ženska; njeno oko je bilo,

kakor blisk, in dosti mladih src se ranilo, in njena nečistost in njeno pohujšanje je bilo kakor strela, ki je dosti mladenčev in deklic ubila. Ali komaj je Bog z gorečimi besedami nekega brumnega duhovna njeno srce ganil, se vpričo vseh ljudi pred njegova kolena verže, svoje grehe spozna ter mu zlato in srebro in vsa svoja oblačila prinese, da naj vse med uboge razdeli. — Tako tudi ti stori, tebi so se sicer zaperla vrata, skoz katera device v nebesa gredo, ali če terkaš na vrata, skoz katere spokorniki gredo v nebesa, bodo se ti odperla.

In da v kratkem povem; tako naj vsak, kolikor mu je mogoče, danes kaj dobrega stori ali vsaj kako grešno navado opusti, in srečen in vesel dan bo to za-nj in za ves človeški rod.

Poberite se tedaj od Marijinega obličja vsi vi, ki ste od posvetnega duha peljani semkaj prišli, da bi svoje gerlo z vinom zalivali, dokler kaj noter more, in potem bi vpili in vriščali, da bi se po hribih in dolinah razlegalo ter bi tako iz Marijinega praznika naredili praznik hudičev; tudi vi, ki samo zato ta sv. kraj obiščete, da svojo prevzetnost pokažete, in vi, ki tukaj le priložnost iščete, da bi svoje nesramne želje nasitili in da bi to ložej dosegli, še z vinom in plesom pomagata, kakor da bi po sili hoteli pogubljeni biti, in ne bi hoteli nikoli gledati prijaznega obličja Marijinega.

Ti pa, Marija, nikar ne glej na take grintave ovce, ampak poglej rajši na nas, svoje sinove in hčere, ki smo sicer tudi grešili, ali to nas zdaj silno peče in močno obžalujemo, da smo tvojega Sina razžalili; mi ti zdaj obljubimo, poboljšati se, ti pa ne prezri naših solz, ne presliši našega zdihovanja in obvari nas pred jezo svojega Sina; sprosi nam odpuščenje naših grehov in ne zapusti nas zdaj in ne v naši smertni uri. O Marija, ljuba mati, prosi za nas! Amen.

Pridiga za god sv. Jerneja

(Od strahu pred ljudmi)

„Kdor mene zataji pred ljudmi, tega bom tudi jes zatajil pred svojim Očetom, ki je v nebesih.“
(Mat. 10, 33.)

V v o d.

Lepa je bila obljuba, katero je Jezus svojim apostelnom naredil in zala je bila krona, katero jim je obljubil. „Glejte, jim je rekel, jes vas pošljem, kakor ovce med volkove, ki bodo vas preganjali; ali zato nikar ne žalujte, temuč veselite se, zakaj na sodnji dan bote na dvanajsterih stolih sedeli in sodili dvanajstere Izraeljske rodove. In s to lepo obljubo poterjeni so šli križem sveta. V jutrovih

deželah, kjer so prebivali nepoznani rodovi, in v večernih krajih, kjer so gospodarili mogočni Rimljani — povsod se je njih sv. glas razlegal in povsod se je nova kerščanska vera oznanovala. V domači deželi, kjer so bili rojeni, in med tujimi narodi, kamur še morebiti prej nobena Judovska noga ni stopila, kraljem in kmetom, učenim in neučenim so oznanovali Jezusa križanega in njegovo vero ter vse ljudi opominjali k poboljšanju in pokori. Niso se bali ne oguja, ne meča, ne vode, ne divje zverine; niso gledali na imenitne hiše, ne na gosposke suknje, ampak vsakemu so naravnost ostro resnico povedali, in kedar so jih topli in po ječah zapirali, so se veselili, pravi sv. pismo, da morejo zavoljo Jezusovega imena kaj prestati. — Kako malo pa smo mi apostelnjom podobni! Hudobije doprinašati in grehe delati nas ni po noči, ne po dnevi sram, dobrih del pa se sramujemo. Jes vas sicer ne poznam tako na tanjko, zato tudi ne morem od vas veliko povedati; pa to vendar dobro vem, kakor je med vsako pšenico nekaj smetnjave, tako tudi gotovo med vami niso vsi dobri in pravični. Pa tudi takih nikjer, torej tudi med vami ne manjka, kateri so dobrega serca in bi radi Bogu bolj zvesto služili, kakor do zdaj, ko bi se le nobeden iz njih norea ne delal in se njih brumnosti ne posmehoval. Taki kristjani pa se pregrešijo in Bogu veliko nečast storijo, ker se ne spomnijo na besede Kristusove, ko pravi: „Kdor mene zataji pred ljudmi, tega bom tudi jes zatajil pred svojim Očetom, ki je v nebesih.“ Te besede bodo tudi zapopadek mojega današnjega govorjenja, ker jes rečem:

I. Kdor se ljudi boji in zavoljo njih od dobrega odstopi, ni prijatelj božji, zato je

II. boljše ljudem se zameriti, kakor pa Bogu.

Tebi sv. Jernej! se priporočim za tvojo mogočno prošnjo, vam pa za zvesto poslušanje. Pripravite se!

I. del.

Sv. Jernej, katerega mi danes častimo, je kerščansko vero oznanoval v daljnih deželah, katerim se Perzija in Indija pravi. On je veliko ljudi spreobernal in na pravo pot proti nebesom pripeljal; veliko čudežev je delal in neizrečeno veliko dobrega je storil; tudi kraljevo hčer, katero je božjast metala, je na čuden način ozdravil in potem njo, njenega očeta in vso kraljevo hišo kerstil. Ali kakor se nikjer hudobnežev ne menjka, tako je bil tudi na tistem kraljevem dvoru kraljev brat silno hudoben. Sv. Jernej je namreč pridigoval, da je prešestvo in vsaka nesramnost Bogu sovražna, in da vsakega grešnika po smerti čaka pekel in večno pogubljenje; hudobni kraljev brat pa tega ni mogel poslušati, zato mu je v sercu do njega merzelo. — Tako še tudi dandanešnji posvetneži božje besede ne morejo slišati, ampak kakor pelin se jim grenka zdi in bode jih, kakor tarnje. Kedar duhovni mladenče in deklice opominjajo,

da bi se slabih tovaršij varovali in gerdega znanja ne delali, se taki zapeljivci posmehujejo in kjer kakošnega fanta ali kakošno dekle vidijo, da se pošteno zaderžijo, že svoj jezik stegajo, se norčujejo in pravijo: „Vidite ga hinavca, vidite jo nuno, ki misli, da je že zdaj sveta.“ — Kedar duhovni učijo, da ne smete preklinjati in se klafarskih in kvantarskih pesmi ogibati, se vsi taki malopridneži na smeh deržijo, in če koga vidijo, ki jim noče pomagati in njih gerdim besedam prav dati, ga že obrekujejo in pravijo: „Glejte, kakošen svetnik je to, bo zdaj in zdaj gorek v nebesa zletel.“ — Vi, ki tako govorite in imate tako strupen jezik, z vami danes ne bom govoril, ker vi po besedah sv. Janeza v skrivnem razodenju znamenje pogubljenja že na svojem čelu nosite; ampak vam, ki se takega zaničevanja bojite in zato od pravega pota odstopate, vam bom zdaj nekatere besede na srce položil.

Vi pravite: Saj meni ni nič za kvante, nič za opravljanje; pa ker drugi vsi tako govorijo, moram tudi jes kaj zraven reči, sicer se iz mene preveč norca delajo.“ Na to ti jes odgovorim, da bi ti na sodnji dan rad v nebesa šel, pa ker bodo vsi drugi tvoji tovarši v pekel šli, boš moral tudi ti tje iti. Zatorej pusti ljudi, naj govorijo, kar se njim poljubi, oni ti morejo le dobro ime vzeti, nebes pa ti ne morejo vzeti. Oni se zdaj na ves glas smejiyo, če jih kdo kaj svari, in vas, ki se lepo obnašate, zaničujejo in za neumneže deržijo; ali svet se zmiraj obrača in se bo tudi tem popolnoma obrnil: vi bote veseli in srečni, oni pa se bodo na ves glas jokali in zdihovali.

Vi pravite: „Če grem v cerkev ali če grem k spovedi in k sv. obhajilu ročno vsi ljudje to vejo in po vseh hišah od mene govorijo.“ — Kaj pa je, če govorijo? Vašega učenika, vašega Zveličarja so na križ razpeli, vi pa ene žal besede zavoljo njega ne morete prestati? Pervi kristjani so kri in življenje dali, vi pa se celo enega posmehljivega pogleda bojite. O sram vas bodi, pravi sv. Anton, ker zavoljo tako majhne reči Boga razžalite! — Pomislite dalje, kakošni ljudje da so tisti, ki se iz vaše brumnosti norca delajo. Pametni gotovo niso, vaši stariši, vaši duhovni pastirji tudi gotovo ne; ker oni se veselijo nad vami in skrivaj Boga prosijo, naj bi vas zmiraj pri pravi pameti obderžal. Le neporedni ljudje so, katere je sam peklenski duh najel, da ljudi zapeljujejo; in takim vi ne smete dopasti in Bog vas varuj, da bi ž njimi kedaj v prijaznost prišli. „Dokler bom posvetnim ljudem dopadal, pravi sv. Pavelj, ne morem biti služabnik Jezusa Kristusa.“

Od Španjske deklice, sv. Evlalije, beremo, da je bila še le štirinajst let stara, ko je bila zavoljo vere k smerti obsojena. Ajdovski sodnik jo ves serdit in poln jeze vpraša: „Evlalija! kdo te je zmotil, ga si kristjana postala? Ali se tega nič ne sramuješ?“ „Kaj se bom sramovala, je rekla, da sem služabnica Jezusa Kristusa, kralja nebes in zemlje, in kaj se bom tega bala?“ Vidiš, jej je sodnik odgovoril,

tukaj je ogenj, v katerem boš pečena, in tukaj vsakoverstne muke, s katerimi boš tepena.“ Ona pa se mu je nasmejala in rekla: „Bog je pri meni in zato se nobene reči ne bojim.“ Sodnik je na te besede ves togoten postal in z zobmi škripal, da tako mladega dekleta ne more premagati, zato jo je pustil na klop razpeti, z železnim grebenom razmesariti in z žerjavico njene rane žgati. Ona pa je vsa s kervjo oblita in vesela rekla: „Zdaj sem enkrat mojemu Jezusu prav podobna, ker sem kervava, kakor je bil on na križu.“ Tako je vzdihnila in svojo dušo njemu izročila.

Učite se od nje, fantje in dekleta, koliko se mora za nebesa terpeti, in kako gerdo je, kedar se človek svoje vere sramuje? Prijemajte torej pogostoma sv. zakramente, naj vas ljudje hvalijo ali čertijo; varujte se gerdih pogovorov, slabih tovaršev in ponočnih družčin, če vam tudi sicer dajejo priimke, kakoršne hočejo; bodite ponižni v svojem oblačilu in sramožljivi v svojem pogledu, naj ljudem dopadete ali ne. Na to nič ne glejte, ampak to si zapomnite, da je zmiraj boljše, pri ljudeh v zamero priti, kakor pri Bogu; in od tega bom bolj obširno govoril v

II. delu.

Bogu se zameriti, so se vsi pravični ljudje silno bali, in najhujše nadloge so radi prestajali, da le niso v božjo zamero padli. Ko je bil Egiptovski Jožef od nesramne žene v greh napeljevan, je poln groze rekel: „Kako bi mogel v pričo svojega Boga kaj takega storiti in njega tako zelo razžaliti?“ In rajši je šel v ječo in ondi dve leti zdihoval, kakor da bi svojo nedolžnost zapravljal. Oj blagor vsem, kateri imajo toliko strahu božjega, kakor on. Ali dandanešnji mladenci vse drugače ravnaajo. Po noči se okoli potepajo in kakor dereči volkovi nedolžnost zalezujejo ter se včasih komaj zjutraj domu privlečejo, pa jih vendar ni nič sram; kolnejo in klafajo, kakor da bi jih bil peklenšček sam najel in še mislijo, da se jim to prav lepo prilega; tudi pijančujejo, kolikor imajo priložnost, post prelamljajo, kolikorkrat se jim zdi, na to pa nobeden ne porajta, da se s tem Bogu zameri. Če stariši pravijo: bodi po noči doma, nikar okoli ne hodi; če spovednik rečejo: varuj se te družčine in takih pogovorov nikar ne poslušaj, se kmalu izgovarjajo in pravijo: „Kaj pa bodo drugi fantje rekli; bom moral preveč od njih slišati.“ — Naj rečejo, kar hočejo; boljše je vse poprej slišati, kakor na sodnji dan tiste žalostne besede: „Poberite se od mene, vi prekleti, v večni ogenj, kateri je pripravljen hudiču in vsem njegovim tovarišem.“

Še drug zgled vam povem od čiste Suzane, kako se je ona božje zamere bala. Bila je od dveh nesramnih moških v greh siljena in si ni vedela kako pomagati. „Kaj mi je storiti, je sama pri sebi rekla: če v greh privolim, se Bogu zamerim, če pa ne privolim, bom tema dvema v roke prišla in sem zgubljena; vendar rajši vse

preterpim, kakor da v pričo mojega Boga grešim.“ — O kako lepo je, kaj takega slišati, in kako srečna je vsaka ženska, ki ima toliko sramozljivosti! Ali dan današnji veliko dekličev vse drugače ravna. One svojim zapeljivcem vse privolijo in le za to skerbijo, da se ne bi nič zvedelo in da bi vse skrivaj ostalo; da pa Bog vse vidi in da se njemu s tem zamerijo, na to nič ne pomislijo. — Tisti vaši zapeljivci, od katerih mislite, da so v vas vsi zaljubljeni in ki vam večno zvestobo prisegajo, vas bodo le tako dolgo radi imeli, dokler ste mlade kože in zalega obraza, in dokler njih počutkom vstrezate; kedar se bote pa postarale in obledele, bodo vas zapustili, kakor čebele, katere ocvetele rože več ne pogledajo. In tedaj bote zasramovane in polne žalosti na stare dni zdihovale in svojo zgubljeno nedolžnost objokovale. Vse bolj pametno pa delajo tiste, ki se božje zamere bojijo, svoje ude v čistosti obranijo in se nič ne pečajo s tistimi, ki so razuzdanega življenja. Res je, da jih posvetneži ne obrajtajo in morajo marsikatero grenko besedo od njih slišati, ali to jim nič hudo ne dene. Zato jih pa Bog rad ima in vsi pošteni jih obrajtajo, so mirne vesti in pokojnega serca in po smerti jih čaka neizvenljivi venec večne časti in hvale.

Tudi vi, gospodarji in gospodinje, ki imate otroke in družino, nikar se njihove zamere preveč ne bojte. Če se slabo vedejo in vas nočejo ubogati, nikar jim ne pregledujte, ampak posvarite jih. Nekateri ne upajo svojim poslom in svojim otrokom nič reči; dasiravno vejo, da se po noči slabo zaderžijo in da po grešnih potih hodijo, vendar nič ne rečejo, ampak pravijo: kaj bi jih svaril, saj nič ne pomaga, drugo nič, kakor kletev in sovraštvo pride od tega, zato je boljše, da molčim. Ali, ljubi moji! na to ne glejte, če vas in vaše žene in vaše otroke prekolnejo, njihova kletev vam ne bo nič škodovala, ampak na njihovi duši bo oblegla. „Ne boj se, pravi sv. pismo, svojega bližnjega posvariti, kedar je grešil, tvoje plačilo ne bo zgubljeno, če boš se za božjo čast poskusil.“

Zatorej v vseh svojih opravkih le na to glejte, kar je božja volja, in kar on od vas hoče, to storite; ali se pa ljudem dopadate ali se jim zamerite, na tisto nikar ne glejte. Veliko je takih, ki bi radi Bogu in ljudem služili, in Bogu in posvetnim ljudem dopadli, ali to ni mogoče, ker dvema gospodoma ne more nobeden služiti. Zavoljo tega vas jes danes nagovorim, kakor nekaj Mojzes Izraeljce: „Jes vam na izbiro dam nebesa in pekel, življenje in smert, sami is izvolite, kar si hočete.“ Če si pekel izvolite, lahko živite po svojih hudih željah, znate razuzdane volje biti in norčije uganjati, kolikor se vam ljubi; če si pa nebesa izvolite, je treba, da zapeljivemu svetu slovo daste, svoje poželenje krotite in svoje meso zatajujete. Izvolite si tedaj nebesa, da bote mogli vekomaj živeti in božje obličje gledati. Amen.

Pridiga za Angeljsko nedeljo.

(Angelji — naši varhi; gov. L. F.)

„Gospod Bog govori: Glej jes pošljem svojega angelja, da hodi pred teboj, in te varuje na potu, in te pripelje v kraj, ktereга sem pripravil.“ (II. Mojz. 23.)

V v o d.

Dvojni god in spomin obhajamo danes: prvič god našega farnega patrona: Kdo pa je naš farni patron? Sv. Ilji. Bogu na čast in svetemu Iljnu se je ta farna cerkev pred 434 letmi posvetila; pod njegovo varstvo se je že takrat postavila ta cerkev, in ves in cela soseska. Vaši starejši so si pa še več patronov izvolili, vidite jih namalane na stropu popravljene cerkve. Tu vidite v sredi lepo podobo Matere božje, device brez madeža spočete; k njej sta obernjena sv. Jožef z božjim detetom na rokah in sv. Iljen, opat, kar pomenja vaše želje, naj bi ta dva patrona po Mariji prosila vam božje pomoči in božjega varstva. Lepa in pobožna je bila misel vaših prednikov, ki so dali te podobe na strop cerkvene ladje naslikati; iz spoštovanja do te pobožne misli smo dali te podobe ponoviti. Za nas pa, ljubi farmani! je to nekako sporočilo in opomin, naj bi tudi mi tem trem patronom, devici Mariji, sv. Jožefu, sv. Iljnu se priporočali in jih častili, kakor so jih častili vaši in naši predniki. Pri starih ljudeh se najde še globoko vkoreninjena pobožnost do sv. Iljna; naj bi pa ne bila samo v besedah, temuč tudi v djanji.

Sv. Iljna, devico Marijo in sv. Jožefa, te tri varhe ste si sami izvolili; božja ljubezen in skerb za nas je storila še več. Brez naše prošnje in brez našega zasluženja je dala in postavila vsakemu človeku posebnega varha, naj ga vodi, varuje in pripelje v kraj, ktereга mu je Bog pripravil. To veselo, lepo resnico je že Mojzes učil, ker mu je sv. Duš noter dal: „Glej! pošljem svojega angelja...“ Ta angelj je naš angelj varh, in današnja nedelja je postavljena v spomin naših angeljev varhov. Rekli pa mi boste: Slišali smo pač, da ima vsak človek svojega angelja varha, videli ga pa še nismo, in tudi tega ne vemo, kako in v čem nas varuje? Jes vam tega ne vem boljši dokazati in razložiti, kakor da vam iz sv. pisma stare zaveze povem dogodbo, po kateri je veliki angelj Rafaelj mladega Tobija spremljeval na njegovem potovanji. Kakor je ta angelj hodil z mladim Tobijem, ga varoval in srečno pripeljal nazaj v očetovo hišo, tako hodi angelj varh z vsakim človekom, ga varuje in, če ga posluša, tudi pripelje v hišo nebeškega Očeta.

Vi ljubeznjivi angelji, ki ste nam za varhe dani, vodite mene, vodite moje poslušalce, da ta prelepi nauk spodobno preišljujemo!

Razlaga.

Daleč, daleč proti jutru je svoje dni, še 1000 let pred Kristusom stalo veliko mesto Ninive. Bilo je tako veliko, da ga je človek še le v treh dneh obhodil. Obdajalo ga je zidovje tako široko, da so po njem mogli tri vozovi v štric se voziti; v njem je bivalo dva milijona ljudi. Zdaj je že dve in pol tisoč let, kar je razdjano; le kupi zaraščenih podertin je tam še videti. V tem mestu so kraljevali asirski kralji. Eden teh kraljev, Salmanasar je premagal v vojski izraeljskega kralja in mesto Samarijo. Izraeljce pa je peljal seboj na Asirsko v sužnost. Med temi, ki so bili odpeljani, je bil pobožni Tobija, ki je imel ženo po imenu Ano, in sina, pobožnega mladenča Tobija. Prebivali so v velikem mestu Ninive, in stari Tobija se je kralju močno dopadel in dovolil mu je kralj hoditi, kamur je hotel. Tobija pa je obiskoval svoje brate, jim pomagal s svojim premoženjem, lačne nasitoval, nage oblačil. Prišel je tudi v Ragez, in je nekemu možu, Gabelu posodil 10 tal. sr. to je črez 20000 gl. Ko Salmanasar umerje, pride na njegovo mesto njegov sin Senaherib. Ta pa je sovražil Izraeljce, jih dal veliko pomoriti, tudi Tobija zgubi vse premoženje in oboža, še celo oslepi. V tej svojej revii se spomni denarja, kterega je posodil nekemu možu v Ragezu, ali kdo bi šel po denar? On je slep, sin še mlad in pota tje ne pozna. Zato mu reče oče: Pojdi in poišči si zvestega tovarša. V tem času pride pred Tobijevo hišo neznan mladenec zale postave; bil je kakor na pot pripravljen. Sv. pismo pravi, da je angelj Rafaelj, toda mladenec ga ni poznal in ni vedel, da je angelj božji. Mladi Tobija ga vpraša: Dobri mladenec, ali veš ti pot v medijansko deželo? Angelj odgovori: Vem. Tobija pelje mladenča seboj k očetu in ta ga vpraša: Ali bi peljal mojega sina do Gabela v Ragez? Na to mladenec odgovori: Peljal ga bom tje, in spet nazaj pripeljal k tebi. Na to reče stari oče: „Srečno hodita, Bog bodi na vajnem potu, in njegov angelj naj vaju spremlja.“

Vidite in slišite, kako je stari Tobija svojega sina in mladenča angelju varhu priporočal; stariši storite tudi vi tako! Tudi naše življenje je potovanje; in kedar na svet pridemo, začnemo svoje potovanje. Oče in mati! priporočujta svoje otroke angelju varhu, kedar so sami še premajhni, da tega sami storiti ne morejo. Koliko starišev bi bilo brez otrok, če bi jim jih ne varovali angelji varhi. Kolikokrat se čudimo, da se temu ali unemu otroku ni kaka nesreča prigodila, ker je bil v toliki nevarnosti; — pa angelji varhi jih varujejo, ker mali otroci ne žalijo svojih angeljev varhov. Nad otroci se spolnuje, kar sv. Duh od angelja varha govori: Svojemu angelju sem ukazal, da te varuje na potu. — Kedar tvoj sin, tvoja

hči gre na tuje, bodi si v službo, ali pa po delu, ali kedar ga cesar kliče na vojaško dolžnost; priporočuj ga angelju varhu, kakor stari Tobija svojega sina. Boljšega mu ne moreš storiti. In tebi mladi popotnik veljajo besede: „Špoštuj in poslušaj glas svojega angelja varha, in glej, da ga ne zaničuješ. Zakaj ako grešiš, ti ne bo zanesel. Ako pa njegov glas poslušáš in storiš, kar ti govori, bo sovražnik tvojih sovražnikov.“ Kako neizrekljivo lepe so te besede! Kristjan, kristjanka, kako srečni bi bili, ako bi bili vselej poslušali svojega angelja varha!

2. Poglejmo zdaj, kako se je godilo našima popotnikoma, Rafaelju in Tobiju. Na večer prvega dneva prideta do reke Tigride. Tobija gre k vodi, da bi si noge umil; kar silno velika riba pride, da bi ga požerla. Tobija se prestraši in na ves glas zavpije: „Gospod, nad me gre,“ Angelj mu pa reče: „Primi jo za dušnice in potegni jo k sebi!“ Tobija tako stori, in ribo na suho potegne. Potem mu angelj reče: „Iztrebi to ribo, ohrani si njeno seree, žolč in jetra, to se potrebuje za ozdravljanje.“ Tobija uboga. Na to speče nekaj ribe, in kar jima ostane, osolita in vzameta seboj na pot. — Ako to dogodbo bolj premislímo, lahko najdemo v njej mnogo lepih nauk. Mladenča sta prišla do velike dereče vode, — o pač pride vsak mlad človek do take globoke, nevarne vode; ta voda so hude skušnjave. Gorje njemu, če se v nje poda, in svojega angelja varha zapusti. Kmalu ga bodo zajele hude strasti in potegnile v globočino pregreh. Tobiju je angelj svetoval: Primi jo za dušnice, in potegni jo na suho. Le pri dušnicah se mora riba prijeti, in kedar je na suhem, nima več moči. Tako tudi angelj varh nam svetuje, kako zamoremo skušnjave premagovati, greha se ovarovati.

Skušnjave bomo premagali, ako bomo hudo poželjenje v nas zatirali, slabih tovaršij, grešnih priložnosti se varovali. Ako bi ti kerščanska duša svojega angelja varha poslušala, ki ti je rekel: Nikar ne hodi v to hišo, nikar se ne pečaj s tem človekom, nevarna voda zapeljivosti ne bi ti bila škodovala, tvoja mladost bi ostala neomadeževana, tvoja duša v gnadi božji, tvoja starost bi bila veselejša in srečna. O koliko mladih ljudi se vtopi v tej nevarni reki zapeljivosti, da zgubi poštenje, vse veselje, srečo in še celo ob vero pridejo.

Mladeneč si je hotel le noge umiti, ker je bil snažen. Snažnost na telesu, čistost na duši nam mladega človeka najbolj priporoča. Do nesnažnega in nečistega pa kmalu stud dobimo. Mladenča le en kos ribe snesta, kar jima ostane, vzameta seboj, spet lep nauk za nas. — Ni, da bi moral vse povžiti, ali na obleko, veselice obrniti, kar zaslužiš; dokler si mlad in močen, dokler lepe zasluzke imaš, tedaj skerbi za stare dni, da ne boš stradal na stare dni, ali druge ljudi nadlegoval.

3. Ko do nekega mesta prideta, reče Tobija: kje hočeš da ostaneva? Angelj odgovori: „Tukaj je neki mož, po imenu Raguel,

iz tvojega rodu je in ima hčer z imenom Sara. Snubi jo pri njenem očetu in dal ti jo bo za ženo.“ Tobija pa odgovori: „Slišal sem, da je imela sedem mož, ktere jej je hudi duh pomoril.“ Angelj pa odgovori: „Poslušaj, povedal ti bom, kdo so, črez ktere hudi duh oblast ima: Oni so, kteri stopijo v zakon, da Boga od sebe in od svojega serca odženejo in le svoji poželjivosti strežejo. Ti pa, kedar jo boš vzel, tri dni moli ž njo, in pregnan bo hudobni duh.“ In Tobija gre k Raguelu in dobi Saro za ženo. Tako je Rafaelj poskerbel Tobiju za dobro ženo, angelj varh pa skerbi za srečne zakone. Zakaj je pa toliko nesrečnih zakonov? Zato, ker jih je toliko, kteri rajši poslušajo svoje hude strasti, kakor svojega angelja, in stopijo v zakon tako, da Boga od sebe in iz svojega serca odženejo.

4. Angelj Rafael je še dalej skerbel za Tobija. Sam je šel do Gabela v Ragez in mu je prinesel od njega ves denar, ktereга je bil dolžen staremu Tobiju. Ravno tako delajo tudi naši angelji varhi; oni ne skerbijo ne le za naše duše, temuč tudi v našo časno srečo je, ako jih poslušamo. Ne podaj se v nevarne igre, pravi angelj varh; on nam pravi, to početje bo tebi nevarno, škodljivo. Ubogaj ga, onlušaj ga. Časne škode se boš obvaroval; poštenje si boš ohranil. — Ko 14 dni preteče, pravi Raguel Tobiju: „Ostani tukaj in jes bom poslal tvojemu očetu povedat, da si zdrav.“ Tobija pa pravi: Ne morem, zakaj oče in mati že dni štejeta, kedaj se povernem. In poslovi se od Raguela in vzame Saro seboj. Med potom pa pravi Rafaelj Tobiju: Kedar prideš domu, precej moli, stopi k svojemu očetu in namaži nad njegovimi očmi tega ribjega žolča, ki ga seboj neseš in odperle se mu bodo oči. Tako ga je angelj podučeval, da je staremu slepemu očetu zdravilo prinesel.

O moja ljuba mladina! če boš ti poslušala angelja varha, boš svojim starišem najboljše zdravilo na stare dni. O kako težko štejejo oče in mati ure, da se vernete iz tujega; kakošno veselje, ako se vernete nepohujšani, nesprideni kakor mladi Tobija. Rafaelj pripelje mladega Tobija nazaj in ga spet izroči staremu očetu, ko pa hoče stari Tobija neznanemu mladenču verniti dobroto, ni ga bilo nikjer, ker bil je angelj Rafaelj. Naj bi se mi vsi enkrat tako srečno vernili v hišo nebeskega Očeta.

Sklep.

Pripovedal sem vam iz sv. pisma zgodbo, kako je angelj Rafaelj vidno spremljeval in varoval mladega Tobija. Rekel sem, da ima vsak človek svojega angelja varha, kteri ga vodi in varuje, in če ga poslušša, pripelje ga v hišo nebeskega Očeta. Da ga z očmi ne vidimo, to nič ne de. Sv. Duh nas to uči, in kar sv. Duh uči, to moramo verovati, če tudi z očmi ne vidimo. Čeravno ne vidimo angelja varha, temveč pa čutimo njegovo varstvo in slišimo njegovo noterdajanje, če ga le hočemo slušati. Zato rečem z današnjim

berilom: Spoštujmo ga, poslušajmo ga, glejmo, da ga ne zaničujemo, zakaj ako grešimo, nam zanesel ne bo. Vam preljubi angelji varhi priporočam samega sebe in vse, ki so moji pastirski skerbi izročeni; zlasti pa izročam in priporočam mladino. Varujte jo na potih, da ne pade, pripeljite nas v hišo nebeskega Očeta. Amen.

Druga pridiga za angeljsko nedeljo.

(Posnemajmo angelje; gov. J. A.)

„Glej, jes pošljem svojega angelja, da hodi pred teboj, in te varuje na potu in pripelje v kraj, kterege sem pripravil.“
(2. Mojz. 23, 20.)

V v o d.

Praznike svetnikov zato obhajamo, da bi se jim o njih godovih posebno priporočevali in da bi se o njih zgledih vnemali. Čemu pa potlej praznike angeljev obhajamo; praznik sv. Gabrijelja, Mihaelja, Rafaelja in danes praznik angeljev varhov? Ravno iz tega vzroka. Sv. cerkev nas namreč uči, da je dobro se angeljem priporočevati, ker so posebni prijatelji božji in od Boga nalašč zato postavljeni, da nas vodijo, varujejo in branijo, kakor beremo v 2. Mojz. bukvah (vide supra). Glej jes itd.; ali pa v psalmu 90 (v 11 in 12). Bog je angeljem zavoljo tebe zapovedal itd.

Pa ne samo priporočevati se je dobro angeljem varhom, tudi posnemati jih moramo. Kako pa je to mogoče? — Le malo poterpite, kmalu vam povem; pa tudi upam, da bo to razlaganje Bogu in angeljem v čast, nam pa v poboljšanje in dušno veselje služilo.

Tedaj kako moramo angelje posnemati?

O tem bom danes z božjo pomočjo govoril; vi pa zvesto poslušajte. Začnem v imenu božjem.

R a z l a g a.

Kako je pač mogoče angelje posnemati, ker jih ne vidimo? videti ne moremo? Saj tudi sv. Petra, sv. Pavlja, sv. Avgušтина, Alojzija itd. ne vidimo, in jih vendar lahko posnemamo, ker nam je znano njih življenje. Če tudi angeljev ne vidimo, pa vendar iz sv. pisma in iz mnogih prikazni vemo, kakošni so in kako živé. — Sv. pismo nam pravi, da so angelji zgolj duhovi, ki imajo boljši um

in voljo kakor mi ljudje, telesa pa ne. In glejte tukaj imamo že nekaj, kar nas k posnemanju vabi.

1. Angelji so brez teles. Zato se tudi navadno malajo le z glavami; ker je glava sedež uma; drugega telesa pa nimajo. Ker teles nimajo, jim je tudi vsaka nečistost neznan. Angelji so čisti duhovi. Jezus sam pravi: Angelji se ne ženijo, ne možé. Kdor se na zemlji čistega ohrani, nečistosti ogiblje, tak je angeljem podoben. Zato se imenuje sv. Alojzij angelj v mesu. Čistost, devištvo nas tedaj angeljem podobne dela. Ali je pač mnogo takih angeljev med nami? Oh zmiraj manj. Tukaj med otroci morebiti še nekaj — ali tam doli, težko, težko. — Če nas pa čistost angeljem podobne dela, komu je tedaj nečistnik podoben? Komu drugemu, kot hudiču; saj pravijo cerkveni učeniki, ko bi hudič telo imel, bi najbolj nečistost uganjal.

2. Angelji so služabniki božji. Ali niso vsi služni duhovi, v službo tistim poslani, ki imajo zveličanje podedovati (Hebr. 1, 14.) In ti službo natanjko, hitro, brez odloga spolnujejo. Zato se malajo s perutami. Kako lep zgled za nas, da bi tudi mi voljo božjo, božje zapovedi vselej na tanjko in zvesto spolnovali, če je tudi hudo in težavno.

3. Angelji molijo in hvalijo Boga in mu vedno pojó svet, svet, svet si ti o Gospod vojskinih trum! — Tudi v tem angelje lahko posnemamo. Če radi molimo, če radi v cerkev hodimo, če svete pesmi prepevamo, če božje reči premišljujemo, tedaj angeljsko opravilo opravljamo. O, da bi pač angelje v tem bolj posnemali!

4. Tudi angelji so bili skušani, pa so skušnjavo prestali. — Veliko angeljev se je zoper Boga vzdignilo in mu pokorščino odreklo. Hudobni angelji in njim na čelu Lucifer so hotli še une pregovoriti, da bi z njimi potegnili in zoper Boga se vzdignili. Pa dobri angelji se jim ne dajo zapeljati, ampak se potegnejo s sv. Mihelom za čast božjo. — To naj bo tudi nam izgled, da se hudobnim ne damo zapeljati, če bi jih bilo še toliko in še tako imenitni. Hudobnih angeljev je bilo veliko, pa dobri se niso s tem dali zmotiti. Če jih veliko hudobno živi, zato jih bo veliko pogubljenih. — Ob Noetovem času — v Sodomi (samo Lot). In če so tudi učeni in imenitni zraven, tudi to nas ne sme zbegati. Lucifer je bil najimenitnejši, pa je vendar v pekl. Bog kaznuje greh, kjer ga najde, tudi na cesarjih, kraljih, duhovnih, uradnikih. Če te Kristus pri sodbi prime in reče: Ti si bil slab, mlačen kristjan, si v grehah živel in brez pokore umerl; ali bodeš mar mogel se s tem izgovarjati: Saj so uni tudi tako živeli. Jezus ti toraj poreče: Toraj se z unim vstopi na levo stran, toraj z unimi pojdi spred mene ti prekleti v večni ogenj.

5. Angelji skerbé za tiste, kateri so jim izročeni. — Glej, jes pošljem itd. . . . Svojim angeljem je zapovedal itd. . . .

Kako so skerbni, da bi se jim ne zgubil, kako ga svaré, prosijo, opominjajo. Glejte, kakošen zgled za nas, ki smo predpostavljeni. Tudi mi moramo za sebi izročene skerbeti, da se po naši zanikernosti nobeden ne zgubi.

6. Angelji nas tolažijo, revnim pomagajo, v stiskah pomoč delé in sploh dobre dela skazujejo. Angelj je potolažil Jezusa na Oljski gori. Angelj je hladen veter v ognjeni peči mladenčem delal, da jih ogenj ni požgal; angelj je prinesel Danijelju v levnjak jedi in je levom žrela zavezal; angelj je Hagar-nega sina v smertni žeji z vodo napojil; Eliju v njegovi lakoti kruha prinesel, staremu Tobiju oči ozdravil; Petra iz ječe izpeljal. Ali niso tedaj angelji zares veliki naši dobrotniki. Bodimo torej tudi mi dobri, usmiljeni do bližnjega. Kdor bližnjemu v stiski, v potrebi priskoči, angeljsko opravilo dela, se sme res angelj imenovati. Taki usmiljeni angelji so bili: sv. Elizabeta, sv. Janez od Boga, sv. Vincenc Pavljan, taki angelji so usmiljeni bratje, usmiljene sestre.

7. Angelji nas varujejo hudega, nas s silo vlečejo iz nevarnosti. Angelj se je Balamu na pot vstavil, ko je šel Izraljce preklinjat. Rekel mu je: Prišel sem, se ti ustaviti, ker je tvoja pot napéna! (Num. 22, 32.) Tako se tudi mi ustavljammo hudemu, kjer le moremo. Neka mati se je svoji hčeri na pot postavila, ko je ta po svoji navadi hotla iti na ples. Rekla je: Moja hči, ali res hočeš, da bo tvoja mati zavoljo tebe pogubljena? In to je pomagalo. Mati je bila nje angelj varh. Sv. Ignacij je zvedel od nekega mladenča, da hoče zvečer iti na pregrešno pot; naprej hiti in dasiravno je bila zima, stopi v merzlo vodo in ko mladenec memo pride, mu pravi: Nesrečni, kam greš? Ti greš v pogubljenje. Med tem ko bodeš ti grešil, hočem jes tukaj za tebe se pokoriti. To je pomagalo. Mladeneč se je vernil. Ignacij je bil njegov angelj varh.

Angelja sta Lota s silo iz Sodome vlekla, ker ni hotel precej in z lepo iti. (1. Moz. 19, 16.) Tako storite vi, kerščanski stariši. Poiščite svoje otroke v nevarnosti, in če jih z lepo ne morete proč spraviti, jih spravite s silo. Ko bi hiša gorela in bi vedeli, da je kateri vaših otrok notri, ali bi ne šli v hišo, ali bi ga ne privlekli iz nje? Tako stori ti prijatelj. Vidiš, da ima tvoj tovarš že dovolj; nikar ga dalej ne pusti. Primi ga pod pazduho in reci: Pojdiva domu, danes je dovolj; bova pa drugokrat še prišla! Če to storiš si njegov angelj varh.

8. Angelji molijo za nas in prinašajo naše prošnje pred božji tron. Tako delajmo tudi mi. Če že z besedo nič ne opravimo, pa vsaj molimo za tiste, ki so na slabih potih, ali pa če so na tujem, daleč od nas. Tako je Monika za Avgušтина molila. Ona je bila njegov angelj varh.

Sklep.

Slišali smo tedaj danes, kako zamoremo in moramo angelje posnemati. Oh preljubi, le radi jih posnemajmo; saj naša škoda ne bo. Nam in bližnjemu bo k zveličanju pomagalo! O kako veseli bomo v večnosti, če se nam bodo zveličani zahvaljevali in rekli: Ta je bil moj angelj varh. Ta me je pred grehom obvaroval, ta me je iz grešne nevarnosti rešil, ta me je zopet na pravo pot pripeljal; kako veselo bo za stariše, za nas duhovne pastirje, ko bodo otroci ali podložni v večnosti rekli: Vam se imamo zahvaliti, da smo nedolžnost ohranili, ali pa, da smo se spokorili. Vi ste bili naši angelji varhi. Oh ljubi moji! To bo res veselje, to bo neizrečeno plačilo. Zares, za angeljsko delo in opravilo bomo prejeli tudi angeljsko plačilo. Amen.

Pridiga za praznik Marije Škapulirske.

(Od sv. Škapulirja; gov. J. A.)

„Blagor telesu, katero je tebe nosilo in persim, ktere so te dojile.“ (Luk. 11, 27.)

V o d.

Ker je čas ravno tako nanesel, da na današnjo nedeljo obhajamo spomin Marije Škapulirske, hočem se tudi jes te priložnosti prijeti in vam od sv. Škapulirja kaj povedati. To toliko bolj, ker vem, da vas je več tukaj, ki škapulir nosite, ker se tudi sv. maša opravlja za žive in mertve ude sv. škapulirja. Zdi se mi pa tudi, da malokteri ve začetek in pomen sv. škapulirja, nekteri pa ima še clo napčne zapopadke od tega. Toraj se mi potrebno in primerno zdi, da danes govorim od sv. Škapulirja. In sicer bom govoril:

1. od njegovega začetka,
2. od njegovega pomena,
3. od njegove koristi.

Ti pa škapulirska Mati božja, prosi Boga za nas!

Razlaga.

V judovski obljubljeni deželi pet dni od Jeruzalema pri morju stoji lepa karmeljska gora. Na tej gori se je prikazala tista meglica, ki se je o Elijevem času razširila po vsej deželi in dež prinesla na zemljo, ki ga kapljice ni vžila 3 leta in 6 mesecev. Ta meglica je

po razlaganju cerkvenih učenikov podoba Device Marije. Ona je namreč zares tisti oblak, ki je revni zemlji rosil in prinesel Odrešenika, In glejte zato so na tej gori že kmalu začeli Marijo častiti s postom, molitvami in premišljevanjem, in so jej cerkev izidali, ki se imenuje Naše ljube Gospe od karmeljske gore, in od tod so se pobožni možje karmeliti imenovali. Leta 1240 pa so bili od tod pregnani in so se na Angleško podali, kjer se jim je pridružil pobožni puščavnik Simon Panj — tako imenovan od panja, v katerem je 30 let prebival. Te je red karmelitov tudi po drugih krajih razširil in tudi posvetnim dal priložnost se dobrih del karmelitov vdeleževati. Vsak namreč nima priložnosti v tihi klosterski celici moliti in premišljevati; dobro je pa vendar, če tudi med svetom Marijo na kakošno posebno vižo časti. In res je dobil ta Simon od Marije škapulir, kar se na medplečilni nosi v razodenje posebno oblačilce za take, ki tudi med svetom hočejo posebni častilci Marijini biti, in da se tudi po oblačilu kot taki poznajo. Marija se je namreč temu Simonu enkrat prikazala, mu je to oblačilce podala in rekla: Moj sin, sprejmi ta škapulir kot znamenje svojega reda in moje bratovščine. To naj bo znamenje moje zveze, pečat miru in rešitev v nevarnostih. Kdor v njem umerje, bo obvarovan večnega ognja! Papeži so to razodenje poterdili, odpustke postavili in današnji praznik obhajati ukazali, kar bi vsega ne bili storili, ko bi bila to kakošna sleparija ali prazna vera.

II. Kdor tedaj to oblačilce nosi, spozna se za posebnega častilca Marijnega. Kakor se postavim cesarski služabniki na tem poznajo, da nosijo cesarske orle, služabniki grofovski njih gerb; tako Marijini služabniki sv. škapulir, ki ima na persih njeno podobo.

III. Škapulir to je po naše: naramno, medplečno černo oblačilo nosijo mnih karmeliti in nune karmelitarice čez svojo belo kuto, da jim po plečih in po persih do tla visi. To je posebno znamenje, da so častiveci služabniki Marijini. Za posvetne je pa škapulir majhno oblačilce, ki se pod drugo obleko nosi, ki ima dva na štiri vozle konca iz volnatega rujavega ali črnega suknja, ki sta s trakovi zvezana, in katerih en konec visi po persih, drugi na herbtu med plečami. Sprednji konec ima podobo Marijno z Jezusom.

Kdor nosi sv. Škapulir, je veliko gnad in dobrot deležen; kakor je Marija sama sv. Simonu razodela, namreč:

1. da se grešnik ložej spreoberne; pravični ložej in spokorni ložej na pravi poti ostane.

2. da je velikokrat v nevarnostih rešen.

3. dobi več popolnoma odpustkov na dan, ko je sprejet; v praznik sv. Škapulirja in skozi 8 dni na zadnjo uro.

4. vseh molitev in dobrih del karmelitov.

5. da ne bo pogubljen.

6. za duše v vicah ob sabotah popolnoma odpustki.

Kdor pa jih hoče deležen biti, mora:

1. dobiti žegnan škapulir od karmelita ali drugega zato pooblaščenega mešnika.

2. ga mora vedno nositi po dnevu in po noči (če se sterga, novega lahko sam nase dene in ni treba da bi bil blagoslovljen.)

3. ob sredah (če je mogoče) in ob sabotah se postiti (ali pa če spovednik kaj drugega svetujejo). (Glej Sajevec Odpust. 225 itd.)

Ljubi moji! V bratovščino sv. Škapulirja, kakor v druge bratovščine ni nihče zavezan, da bi moral stopiti, tudi pri sodbi samo zato nihče ne bo pogubljen, da bi mu morebiti sodnik rekel: Nisi nosil škapulirja, ne moreš zveličan biti. Vendar pa je ta bratovščina — pobožnost silno dobra in priporočevanja vredna že zavoljo teh dobrot in gnad, ki se jih kristjan s tem udeleži, in še največa gnada, da ima znamenje zveličanja, da ne bo pogubljen.

Ali te besede morate prav razumeti. Škapulir sam na sebi nima te moči, koga pred peklom obvarovati; ali gotovo je, da tisti, ki ga nosi, je bolj skerbni za svoje zveličanje, se večkrat na Marijo spominja in na Jezusovo terpljenje, je pod posebno brambo Matere božje. In veliko zgledov je zapisanih, da so veliki grešniki ravno po sv. škapulirju bili rešeni nagle in nesrečne smerti in da so se potem še zveličali. Še tisti dan namreč, ko je sv. Simon Panj prijel sv. škapulir, je nek imeniten človek na Angleškem za smert nevarno zbolel in obupal nad svojim zveličanjem. Pade v medlevo. Simon pride, dene na-nj sv. škapulir in tako se zopet zave, spove in potem spokorno umerje.

Na drugi strani naj se pa nikar kdo prederzno ne zanaša in misli: Jes ne morem biti pogubljen, ker škapulir nosim, zraven pa v pregrehah živi. Kdor je terdovraten v grehih ga tudi 100 škapulirjev pogubljenja ne reši. Saj škapulir, ki ga nosimo vedno pri sebi, nas ravno na Jezusa in Marijo opomni in nas tako greha brani.

In res, ljubi moji, kako bi mogli v sercu gerdo misliti in želiti, ki imamo na persih podoba Marijno? Kako bi mogli kakošen greh storiti, kako pri preoblačenju kaj nespodobnega gledati ali svoje ude clo v nečistost rabiti, ko nam podoba Marijna na škapulirju tako rekoč kliče: Oh vendar ne žali mene in mojega Sina; nikar mojega Jezusa v novič ne križaj! Oh ali je mogoče, da se človek s škapulirjem v greh, v smertni greh poda, da tako rekoč Jezusa in Marijo sili, da se njuna podoba z grehom znaša, da Jezusa pri materi Mariji vnovič križa. Oh to se pravi, svete reči z nogami teptati. Toraj ti, ki škapulir nosiš, če misliš greh delati, prosim te, deni ga takrat proč, da ne boš Marije silil, da bi bila zraven pri tvojem grehu, ki ga ona tako sovraži. Toraj proč sv. škapulirjem. In vendar, oh ljubi moji, nikar proč, le nosimo ga pa pošteno kakor se Marijnim otrokom spodobi. In potem nam bo škapulir res bramba v nevarnostih, pečat miru in pomoč na zadnjo uro. Amen.

Pridiga,

ki jo je govoril gosp. Žlogar na praznik Patrocinii B. V. M., ki se pa tudi lahko porabi na praznik M. serca.

„Kdor mene najde, najde življenje.“
(Proverb. Salom. 8, 35.)

V v o d.

Človek ne najde vselej tega, kar išče. Ima namreč pri iskanji mnogokrat zapreke in nesrečo, iskana reč pa posebno skrite kraje. Neizmerno morje krije dragocene bisere, megla in oblaki nam zakrijejo krasno sonce, mesec in zvezde in zemeljsko krilo mnogotere zaklade.

Celo Marija in Jožef sta morala dolgo iskati, preden sta 12 letnega mladenčka Jezusa, ko sta ga bila v Jeruzalemu zgubila, zopet našla. Kolika skerb in strah, kolika bolečina je napolnjevala po besedah sv. pisma serce žalostnih staršev pri tridnevnem iskanji, bolečina, ki se da primeriti le radosti, ko sta ljubega Sina v tempeljnu našla.

Zakaj težava iskanja je toliko večja, če nam nihče ne ve povedati, kje se zaželjena stvar nahaja; nasproti pa trud in bolečina iskanja tako rekoč že mine, ko se nam kraj ljubljene reči naznani.

Kdor mene najde, najde življenje, se bere v sv. pismu, in te besede sv. cerkev obrača na Marijo. In kdo zmed nas, ljubi kristjani! bi po Mariji rad ne našel življenja? Zatorej iščite z veseljem Marijo! Pa bote vsi radovedno vprašali: Kje naj iščemo Marijo? — (Saj ona zdaj v nebesih kraljuje in mi tje gori ne moremo. Danes se je ločila od tega sveta in je spremljana od angeljev in svetnikov šla zasest svoj veličastni prestol v nebesih; danes je prejela „najboljši del, kateri jej ne bo odvzet“ po besedah današnjega evangelja. Danes je povišana v kraljico nebes in zemlje . . . In glejte, ravno ta zadnja beseda nam pokaže, da jo mi, ki prebivamo v solzni dolini, da jo zamoremo najti, ker je „kraljica zemeljska.“ Kje da jo moremo tudi na zemlji najti, vam hočem ob današnjem prazniku povedati ¹⁾)

Vem, da jo vsi radi iščete, vem, da jo ljubite, današnji dan mi je zopet priča, ker ste se tako obilno zbrali. ²⁾ Kakor kristjani sploh po vsem kerščanskem svetu, tako se tudi vi radi zatekate pod Marijino varstvo, ker ste terdno prepričani, da pri njej,

¹⁾ In parenthesi si haberetur e in festo Assumptionis.

²⁾ Bila je mlada nedelja, navadni shod k žalostni M. B. na žalostni gori.

pri ljubi Materi najdete vselej najboljšo brambo in pomoč. In glejte, ker ravno to nedeljo sv. cerkev obhaja spomin varstva Marijinega,¹ zato vam bom povedal, kje naj iščemo Marijo, da jo bomo vselej našli. In blagor nam, ako jo najdemo, ker najdemo življenje! Začnem v imenu Marijinem.

Razlaga.²

Kakor išče nevesta v visoki pesmi svojega dragega, tako morate tudi vi, ki ljubite sv. Devico, Marijo iskati; z enako gorečnostjo, z enakim hrepenenjem, z enakim žarom ljubezni ter klicati z nevesto: Ve hčere Jeruzalemske, zarotim vas, povejte mi, kje je Mati božja, ktero išče moje serce, kje prebiva, kje počiva, da jo najdem, zakaj ako jo najdem, bom zveličan, bodo nebesa moja srečna last.

1. Marija se najde pri svojem Sinu, kterega nerazločljivo ljubi. Ker nas pa sv. vera uči, da Jezus Kristus ni samo v nebesih, ampak tudi na zemlji v zakramentu ljubezni resnično in bistveno pričujoč, zato najdete Marijo prav gotovo pri sv. rešnjem Telesu. Kjerkoli tedaj veste za hišo božjo, v katerej se brani zakrament ljubezni, tam iščite, ljubi moji! tam, tam najdete Marijo, Mater božjo. — Pri zadnji večerji ob slovesni uri je vzel Zveličar kruh in vino v svoje roke, je blagoslovil in posvetil rekoč: To je moje telo — kri . . . in pod temi podobami hočem pri vas ostati vse dni do konca sveta. — O neizrekljiva ljubezen, o prijateljstvo brez konca, o zakrament ljubezni, ti si tudi ob enem najlepša podoba vedno zveste matrne ljubezni Marijine, ki nikdar ne mine! Zakaj če je tu v zakramentu, kakor nas vera uči, Jezus bistveno pričujoč, je tudi Marija pri njem; zakaj če iz tega zakramenta Jezus kliče: Jes tu ostanem z vami do konca dni, tedaj kliče Marija: In jes ostanem pri tebi do konca sveta. — Ako zgodovina pripoveduje o materi, da je šla za sinom, ki jo je hotel umoriti, celo do morišča ter se v začudenje ljudi do zadnjega trenutka od njega ni ločila; če je sv. Elizabeta portugalska svojega porednega sina v vojsko spremljevala ter ga celo v najhujšem boju ni zaspustila, — kaj menite, ljubi moji kristjani! da bo Marija, najljubeznjivejša vseh mater, Jezusa, najsvetejšega zmed vseh sinov, kedaj samega pustila? — Preiščite le življenje Marijino in povejte mi, ali bo mati, ki je pri jaslih svojega deteta tako zvesto čula, ki svojega Sina v mladosti ni zapustila, ki ga je kot moža na njegovih potih spremljala, ki se pri njegovem terpljenju in smrti od njega ni ločila, ali ga bo taka mati v zakramentu ljubezni samega pustila? — Ne, o kristjani moji! ne, kjer je Sin, tam je tudi Mati, tam stopi doli s trumami svetnikov, tam se pridruži, kakor pravi sv. Krizostom,

¹ Semper Dom. II. Nov. fest. Patrocinii B. M. V.

² C. hoc thema ex Geminger: Marienprediger 1863.

med angelje in arhangelje in moli svojega božjega Sina v tabernakelju. Tam tedaj, kristjani moji! kjer koli cerkev hrani ta čudež ljubezni božje, tam je tudi, akoravno nevidna, pa gotovo Marija zraven; tam je po noči, tam po dnevu ter moli z angelji Gospoda in Boga v sv. zakramentu ter nadomestuje to, kar ljudje zamudé.

Ako hočete tedaj Marijo najti, kristjani moji! o pojdite v cerkev, padajte na kolena pred sv. tabernakelj in molite najsvetejši zakrament! Vedite, da Marija moli z vami in kako tolažljiva je ta misel, da je Marija ti na strani, da delaš tisto, kar dela Marija.

2. Če Marijo najdete pri sv. rešnjem Telesu, kamur jo vleče njena ljubezen, najdete jo še tudi tam, kamur jo vabi polna mera njenih milost — na njenih božjih potih. — Kakor si je v stari zavezi Bog jeruzalemski tempelj izvolil za svoje svetišče, akoravno je povsod pričujoč, tako si je Marija izvolila posebne kraje, na katerih zaklade svojih milosti obilnejše deli in z vsega-mogočnim Gospodom govori: Jes sem si ta kraj v svojo hišo izvolila; tu bodo moje oči gledale in moja ušesa poslušala tiste, ki na teh mestih molijo, zakaj jes sem ta kraj izbrala in posvetila. (2. Paral. 7, 8.)

Kakor je Marija sama z Jezusom in sv. Jožefom šla na božjo pot in jo sv. Pavelj (Dj. ap. 20.) v tem posnemal, tako se je romanje h krajem, od Boga posebno pomiloščenim, že v prvih časih kerščanstva razširilo, kar nam med drugimi priča sv. Jeronim, ki govori o tisučih, kateri so obiskovali ob njegovem času jaslice v Betlehemu, hišico B. M. M. v Nazaretu. To lepo, pobožno šego je sv. cerkev v mnogih zborih, sosebno v tridentinskem (Sess. 25.) poterdila in priporočila.

In zares taka božja pota so dragoceni zaklad kake dežele; so ognjišče, na katerem ogenj sv. ljubezni vedno plapolá; so sv. drevesa, pod katerih senco ljudstva mirno počivajo; so svitle zvezde, ktere človeku v temni noči, v viharjih časih, v neštevilnih nevarnostih svetijo ter mu mile žarke miru in gnade lijejo v serce, da ne obupa; so studenci milost, ki nikdar ne vsahnejo; so potoki usmiljenja, ki vedno tekó. Zato raj sv. Vincenc Pavljanski srečno slavi deželo, ki ima mnogo božjih pot in zavida ljudstvo, v čegar sredi se nahaja milostna podoba.

Zato smem tudi jes tebe srečno imenovati, o mila domovina slovenska, ki hraniš po svojih gorah in dolinah toliko mičnih cerkev, v katerih kraljuje blažena Mati! O srečno ljudstvo, v čegar sredi si je Marija izvolila svoj sedež, od koder z blagodarno roko deli gnade slehernemu, ki se zaupljivo poda v njeno varstvo! Da videti bi moral pobožne trume kristjanov, ki hité na znamenitneja slovenska božja pota, kakor k Mariji pomagaj, na sv. Višarje, na Šmarno goro, na sv. Goro pri Gorici, k žalostni Materi božji pri Treh farah na Belokranjskem itd. videti bi moral one tisuče, ko v serčnih mo-

litvah klečé pred milostno podobo Marijino, in sleherni bi, ako ima še kaj kerščansko čutečega serca, ginjen vskliknil pred Marijino podobo: Varuj tudi mene, o ljubljena Mati!

In glejte ljubi moji! tudi to svetišče nam hrani milostno podobo Matere božje. Marija z očmi gleda proti nebesom — ter nam naznanja, da le od zgorej nam pride pomoč; na svojih kolenih pa derži svojega mertvega Sina ter nam kliče: Zaupajte, otroci moji, jes vam bom izprosila usmiljenje pri vašem Zveličarju in sodniku!

O bodi nam pozdravljena, blaga podoba; ti si dragoceni zaklad te okolice, ti svitel biser tega kraja, ti najlepši kinč te cerkve, — da! ti si zvezda, ki je obstala nad Betlehemom, kdor hodi za tvojo svitlobo, ta ne zabrede, ta najde Jezusa, blaženi sad tvojega telesa, o Marija, — najde ves zaklad ljubezni, usmiljenja in gnade.

Ako so malikovalska ljudstva v Avstraliji radosti poskakovala, ko so jim misijonarji dajali Marijine podobice in se jih niso mogli dosti napoljubljevati, čeravno niso dosti več vedeli o Mariji, kot ime; kaj, kristjani moji, je naša dolžnost, ki imamo v sredi milostno podobo; ali smo je tudi mi veseli, ali jo spodobno častimo? — Ah, sv. Devica, koliko jih je, ki tebe ne ljubijo, koliko, ki spijo smertno spanje, ki morda v tvojem podnožju žalijo tebe in tvojega Sina. O sv. Devica prosi danes za-nje, da spregledajo, da se poverneje na pravo pot, dokler najdejo tebe in tvojega Sina.

Zato iščimo vsi radi Marijo na njenih milostnih krajih — božjih potih, da se nam ne bo kedaj očitalo, da gnade nismo porabljevali, da nas ne bo beseda obsodila: Komur je dosti dano, od se tudi veliko tirja.

3. Dva kraja sem vam do zdaj pokazal, kjer morete Marijo iskati in najti; — in zdaj pa vaš pogled obrnem tje na Jezusa, kako tam sedi obdan od otročičev ter kliče: Pustite male k meni priti, in kako jih on boža, podučuje, poljublja, blagoslavlja.

Kolikor bolj kdo prijatelja ljubi, toliko bolj ljubi tudi vse tiste, kar prijatelj rad ima; nobena ljubezen pa ni popolnejša kot je ljubezen Marijina do Jezusa. Zato ona ljubi, kakor njen Sin, male otroke, in zato glejte ljubi kristjani morate Marijo, ako jo hočete najti, iskati pri otrocih. — Ko se je kraljeva hči Faraonova ob vodi sprehajala in videla jerbašček, velela ga je prinesiti in ko zagleda malega Mojzesa, se ga usmili, ga vzame in odgojuje na kraljevem dvoru. Tako se usmili tudi Marija, kraljica nebes in zemlje, kolikokrat zagleda novorojeno dete v solzni dolini, ter ga sprejme v svojo materno ljubezen. Tudi ona kliče: Pustite male k meni priti, ter več ne zapusti otroka. Svojo ljubezen do otrok je Marija prečudno pokazala s tem, da je s svojo priprošnjo naredila čudež nad sv. Jeronimom Emilijanom;¹ oprostila ga je verig in ječe in ob enem verig njegovih grehov — zato, da bi skerbel za za-

¹ Cf. Vita eius in Stabell Lebensbilder sub 20. juli.

puščene otroke, da bi postal oče in varuh sirot. In to je on spolnil in vstanovil za to poseben red.

Zato ljubite, kerščanski starši, otroke, ker jih tudi Marija ljubi. Molite radi ž njimi, ker vedite, da bo tem hitreje vaša molitev uslišana, ker je Marija pri njih; vsi pa se varujte, da nikdar ne pohujšate z gerdimi besedami ali djanji otrok, ker s tem bi njih varhinji Mariji veliko žalost napravili, zavoljo ktere bi se njen božji Sin nad vami maščeval s časnimi ali večnimi kaznimi.

4. Zdaj pa pogledjte gori na križ, na katerem Jezus ves reven in nag iz ljubezni do nas umira; pri nogah mu stoji njegova mati in sliši njegovo zdihovanje, gleda njegov smertni boj, zre v njegovo oko, dokler se zapre, in žalost napolnuje njeno dušo, o kterej govori prerok: Velika ko morje je tvoja bolečina, o Devica, hči sionska! — Od tistega trenutka, ko je pri smertni postelji ubozega Jezusa stala, pravi sv. Katarina Genovanska, je mati ubogih in zdravje bolnikov postala! — Ako tedaj hočete Marijo najti, iščite jo pri ubogih, pri bolnikih, tje jo vleče ljubezen do njenega Sina, ki je bil tudi ubog; tje jo vleče spomin na tiste bolečine ktere je pri smerti svojega Sina čutila, tam jo bodeete našli, pri njih prebiva.

Kako veselje toraj za vas, vi ubogi, ker niste nikdar sami, Marija je pri vas, ona vas ne zapusti! Kako veselje pa tudi za vas, vi premožni, ki imate tolikrat priliko Marijo poiskati ter jo najti pri ubogih, ki mraza in gladu trepetaje poterakajo na vaša vrata. Glej, ti položiš dar ne v roke ubozega, ampak v roke Marijine in s tem bode ona ozaljšala kakor z biserom tvojo krono v nebesih.

Kolika tolažba za bolnike, da je Marija zdravje bolnikov, tako blizo pri njih, tako blizo, da le k bolniku greš, mu pomagaš, ž njim moliš, ga tolažiš — in gotovo najdeš Marijo. O povejte to, kristjani moji, svojim bolnikom, prinesite jim to veselo vest, to sprednost, ktere zdravi nimajo, to bo polajšalo njih terpljenje.

5. Še en kraj je, na katerem se najde Marija. Čujte, pri grešnikih jo morete najti! Pa bi kdo vtegnil reči: Kaj z grešniki se Marija peča, pri njih se znajde? — Da, predragi, Marija ljubi grešnike in jih nikdar ne zapusti, ker jih je tudi Jezus ljubil in jih ni zapustil. Marija ljubi grešnike, ker je tudi njen poklic iskati in zveličati, kar je bilo zgubljenega. Marija ljubi grešnike, ker nobeden ne spozna tako žalostnega stanu grešnikov, kakor ona in jo njeno usmiljenje tako rekoč sili jim pomagati. Kolikor večji in bolj zapuščen je grešnik, toliko menj ga zapusti Marija, kolikor bližje je breznu pogubljenja, toliko bližje mu je Marija in podvoji svojo ljubezen. Kakor Naimska vdova truge svojega sina ni zapustila, kakor je Monika za grešnim Avguštinom celo čez morje šla, tako tudi Marija sledi vedno grešniku.

Ako tedaj hočete Marijo najti, iščite jo pri ubogih grešnikih! Ne zapustite tudi vi grešnikov po Marijinem zgledu, molite za nje, darujte sv. maše, obhajila, spokorna dela, miloščine za nje — ne obsojajte jih, ampak pomilujte njih revo in slepoto. In notranje veselje v sercu vam bo šepetalo, da ste našli Marijo; zakaj ona molitev za grešnike poplačuje z neštevilnimi gnadami, ker tako se njej dobri pastarici pomaga ločiti ternje in germovje, v katerem se je revna ovčica zapletla in zgubila.

In ti, ubogi grešnik, ako si kateri tu pričujoč, obložen s smertnimi grehi, kateri si že morda tako daleč zabredel, da te ni ganila časna nesreča, smert tvojih staršev, solze tvojih bratov in sester, nobena pridiga in opominovanje, da je tvoje serce merzlo ko led in terdo ko kamen; kateri si morda zadušil glas svoje vesti, da te več ne svari in molči ko grob — o ubogi, nesrečni kristjan, le za eno te prosim, ohrani to misel: Mati božja je pri meni, blizo na moji strani! Morebiti te ta zvesta, nepremagljiva ljubezen materna pripelje po skesani spovedi zopet k Bogu nazaj.

Proti koncu l. 1839 je ležal v veliki bolnišnici v mestu Dijon (Dižon) na Francoskem starec 70 let blizo smerti. Vdeležil se je francoske prekucije, se odpovedal sv. veri in kakor je kazalo njegovo življenje, se je odpovedal tudi časti človeka, ker se je s svojimi grehi še pod žival ponižal. Tacega so prinesli v bolnišnico, da bi tam umerl. Skoro vsi mestni duhovni so si že prizadevali ga spreobrniti, toda vse zastonj. Cele noči prečuje usmiljena sestra Gabriijela, ki je s svojim zaupanjem na Marijo že toliko grešnikov tu spreobrnila, pri njegovi postelji. Z povzdiganjenimi rokami, na kolenih ga prosi, naj se spreoberne, moli, joka in zdihuje neprenehoma, toda vse zastonj. Kolikor bližje je smert, toliko terdovratnejši postaja. Tu se posluži sestra zadnjega pomočka, vzame svetinjico Matere božje ter jo skrivaj položi pod blazinico ter ga z nova milo opominja. Pa tudi to spodleti; on je kot besen ter jo preklinjevaje zapodi. Jokaje se usmiljena sestra odpravi, pa preden sobo zapusti, še glasno zakliče: „Jes grem, toda Mati božja ostane pri tebi!“ Mislila je pri tem na podtaknjeno svetinjico. Te besede so pa kakor blisk presunile dušo umirajočega, bile so zadnja gnada. — Mati božja ostane pri meni, Mati božja ostane pri meni! tako si šepeta sam pri sebi in ponavlja, dokler terdno zaspi. Ko se čez nekaj ur zbudi, pokliče sestro in ob enem mešnika, da bi se spovedal; in pripoveduje, da se mu je Mati božja prikazala v spanji. Tu prav blizo, tu pri moji postelji je stala in se je milo jokala in ko jo vprašam: zakaj? odgovori: zavoljo tebe. In tudi jes sem se moral jokati kot otrok — in padlo mi je kakor luščine spred oči in jes sem videl svojo revo in spoznal svoje grehe, zato pomagaj sestra, pomagaj, da se spovem. Z objokanimi očmi prejme sv. zakramente in kmalo potem umerje z Bogom spravljen.

Glejte kristjani moji, kako se Mati božja do zadnjega najde pri

grešnikih; zato jej pomagajte s svojo molitvijo jih spreobračati; in vi grešniki mislite na Marijino materno ljubezen in začeli ste svoje spreobrnjenje.

Sklep.

Tako sem vam tedaj pokazal, kje morate iskati Marijo, da jo najdete. Če jo tedaj iščete pri sv. rešnjem Telesu v molitvi, na božjih potih v pobožnosti, pri otrocih s skerbno odgojo, pri ubozih in bolnikih z miloščino in tolažbo in pri grešnikih z molitvijo in jo najdete, potem se spolni beseda sv. pisma: da, kdor Marijo najde, najde življenje. Da, po tem hočemo mi vedno hrepeneti, vedno hočemo tebe iskati, ker vemo da v tvojem varstvu se najslajše počiva. Mi vemo, o Marija, da si ti edina za Bogom do nas najbolj milostljiva in mogočna, ti nam hočeš in zamoreš pomagati, zato danes zaupljivo pribežimo pod tvoje varstvo, o milostljiva, o dobrotljiva, o sladka devica Marija. Amen.

Pridiga pri žegnanji novopopravljenе farne cerkve.

(Gov. L. F.)

Kako svet je ta kraj, tu je hiša božja
tu so vrata nebeška.* (I. Mojz. 28, 17.)

(Konec.)

Preljubi! veste, da so hudi časi — da ljudje duhovne sovražijo, in vsak šterkolin misli, da ima pravico, duhovnega preklinjati. Ko smo se za duhovni stan pripravljali, so nas pripravljali tudi na to, — kazaje na Jezusove besede: Sovražili vas bodo . . . da bomo pa toliko sovraštva prestali, to si noben ni pričakoval. Pa vendar ne tožimo, vse radi prenašamo, ako bi le mogli rešiti vaše duše in svoje. Kedar stojim pred oltarjem in mislim, glej, vsa cerkev gleda na te, me obhaja groza in veselje; groza zarad odgovornosti, veselje zarad poklica. Glejte v cerkvi podoba vesoljne cerkve, v ladji ljudstvo, v presbyteriji pred oltarjem duhoven, oba vezana po ljubezni v Jezusu. Kristjani! ne sovražite duhovnov, posvečenci so Gospodovi.

d) Cerkev je podoba svetih nebes.

Kaj so nebesa? Kraj, kjer se Bog svojim izvoljenim od obličja do obličja kaže in zavživati daje t. j. tisti prelepi, presrečni kraj, kjer je večni Bog v večni svetlobi, kjer so angeli in svetniki, tisti blaženi kraj, kjer je vse lepo in srečno, vse svitlo in veselo. In zares

ta vaša farna cerkev, ponovljena in ozaljšana je podoba sv. nebes. Tu v čednem tabernakeljnu biva Bog v presv. rešnjem Telesu, tu na lepem oltarju se bo danes pervokrat opravljala in potem vsaki dan ponavljala daritev sv. meše. Svetniki, vsi ponovljeni obdajajo božji tron. Stene čedne, prižnica popravljena, vse tako okusno. Tu v cerkvi ni posvetnega hrupa, vse je mirno in tiho in kedar se prijetno petje Bogu v čast glasi, takrat se mora reči: cerkev je podoba sv. nebes. Večkrat sem vas slišal: Zdaj bo veselje hoditi v cerkev, Če se vam pa že lepa cerkev tako prikupi, koliko lepše so še le nebesa, od katerih sv. apostelj uči, „da nobeno oko ni videlo.“ (I. Kor. 2, 9.) In ker so nebesa tako lepe, koliko so pa vredne? Ali ne zaslužijo, da po nauku Jezusovem vse damo, vse zastavimo, da si nebesa pridobimo? Spominjajte se vsaki dan te resnice: „Nebesa so vse vredne“; spominjajte se tega v skušnjavah, v terpljenji itd. kaj mi pomaga cel svet, ako nebesa zgubim in v pekel pridem.

e) Cerkev je podoba vsakega kristjana. Ali ne veste, da je vaše truplo tempelj sv. Duha in sv. Duh v vas prebiva? (I. Kor. 6, 19.) Kristjan! posvečeni tempelj božji si ti; pri kerstu si bil posvečen. Glej to hišo božjo; v njej najdeš mnoge oprave. Tu je oltar, prižnica, spovednice, orglje —, vse je zdaj čedno, vse služi k božji časti in svetemu opravilu; ničesar ne najdeš, da bi služilo grehu ali da bi bilo nepotrebno. Vse na svojem mestu. Tako kristjan naj bo v tebi vse na pravem mestu, vse naj služi Bogu in božji časti, nič grehu, vse naj bo čedno in lepo, nič umazanega in gerdega v tebi. Tvoje serce naj bo oltar, na njem daruj ljubezen do Boga. Tudi prižnico imaš, svojo vest, poslušaj jo. Kakor se cerkev le po zgorej oboka, tako naj vse tvoje misli in želje grejo k Bogu. Vsi tvoji udje naj ne služijo grehu, krivici, hudobiji, ampak Bogu — čednosti, pobožnosti — tako boš posvečen tempelj božji, lep, ja še lepši in Bogu prijetnejši, kakor ta lepa cerkev in hiša božja.

S k l e p.

Preljubi! dolgo sem vas mudil; pa ne bodi vam žal. Taka priložnost se ne ponuja vsaki dan. Leta in leta bote pominjali ta dan in kako lepa je bila vaša cerkev popravljena in kako lepo so bili oltarji blagoslovljeni. Dobri otroci tudi z veseljem gledajo ljubo mater praznjo napravljeno za cerkev, tako se vi danes veselite svoje matere, farne cerkve, vse popravljene. In to ste vi storili s svojimi darovi, s pomočjo svitlega cesarja Ferdinanda in drugih dobrotnikov. Je vam mar žal za darove? Ali ste s tim ubožnejši? Ni nam žal; nismo ubožali, tako vas slišim odgovarjati. Glejte, koliko se je zgodilo v malo mesecih za lepoto vaše farne cerkve, ker ste delali z združeno močjo; še veliko več bi mogli storiti, za se, za svoje duše, za celo sosesko, ako bi vsi složno in združeno spolnovali svoje dolž-

nosti. Očetje! matere! vaši otroci so posvečeni tempeljni božji, varujte jih greha in oskrunovanja. Sinovi, hčere, vaše trupla so tempeljni sv. Duha, udje Kristusovi, ne služite grehu in hudiču. O vi vsi! ki ste danes tako veseli lepe cerkve, skerbite za to, da bo tudi znotraj v vas vse na svojem mestu, vse služilo Bogu. Ne pozabite tega dne in tega, kar vas cerkev uči. Pri sv. meši zahvalite se Bogu, ki vam je dal to veselje, molite za dobrotnike, v časti imejte, ljubite svojo farno cerkev, svojo mater, zakaj to je sv. kraj in hiša božja. Amen.

Družba sv. Mohora.

Prevažna novica, s katero današnje poročilo pričnemo, bode gotovo razveselila vse, ki jim je napredek našega naroda in razvitek družbe sv. Mohora pri serci. Dne 15. junija t. l. je slavni odbor „Cecilijinega društva“ v Ljubljani družbinemu odboru izročil prvi del „Cerkvene Pesmarice“, v rokopisu tako uredjen in pripravljen, da bode tiskarna takoj svoje delo pričela, kakor hitro bode slednjo letos napovedanih družbinih knjig dotiskala.

„Cecilija“ — tako bode Pesmarici ime — obsega v prvem delu po napevih in po besedah 122 izbranih pesem in sicer: 46 mašnih, 5 adventnih, 10 božičnih, 1 za zadnji dan leta, 1 za Novo leto, 3 za sv. 3 kralje, 2 za Ime Jezusovo, 1 za Svečnico, 13 postnih, 3 velikonočne, 1 za križev teden, 2 za Vnebohod, 2 za Binkošti, 2 za sv. Trojico, 13 za sv. rešnje Telo, 11 za Tantum ergo, 2 presv. Serca Jezusovega, 1 od Angeljev varhov, 1 cerkvenega blagoslovljenja, 1 za vseh svetnikov, 1 za vernih duš dan.

Rokopis je po naročilu Cecilijinega društva s porazumljenjem posebnega odseka uredil g. A. Foerster, stolni kapelnik in vodja orgljarske šole v Ljubljani, tekst ali besede sta popravljala čč. gg. Janez Bilc in Luka Jeran. Visoko čast. Ljubljansko knezoškofijstvo je blagovolilo tako pripravljene rokopis pregledati in poterditi. Strokovnjak o zadevah cerkvenega petja, slavnoznan slovenski skladatelj P. Angelik Hribar, frančiškan v Ljubljani, sodi o I. delu „Cecilije“ tako le:

„Cerkveno Pesmarico sem pregledal. Poterdim pa, da imajo vsi napevi cerkveno dostojnost in muzikalično vrednost. V napevih je dovolj melodije kakor tudi primerne harmonizacije. Toraj to delo prav toplo priporočam sl. društvu sv. Mohora v natisk.“

Naj še omenimo, da so napevi stavljeni četveroglasno, tako bode knjiga pripravna ne samo pevcem, ampak ob enem tudi orglarjem. Iz tega ozira se bode pesmarica tiskala v nekoliko večji obliki n. pr.: kakor je družbin Koledar. Ker bodo tudi v prvem delu pesmam sledile izbrane molitve: jutranje, večerne, mašne,

spovedne, obhajilne itd z navadnimi litanijami, bode Cecilija lahko pevcem in nepevcem služila kot molitvena knjiga. Odbor obeh društev sme tedaj pričakovati, da bode toliko zaželjena pesmarica v tej sestavi in uredbi našla povsod prijateljev, priljubila se narodu ter ga spodbujala k cerkveno dostojnemu petju in tako pripomagala, da se povečuje božja služba in varuje čast slovenskega naroda. — Za razpisana darila je letos tekmecevalo 28 rokopisov, obdarovanih pa jih je bilo samo troje. Dne 6. t. m. so gg. presojevalci v odborovi seji enoglasno pripoznali darilo le trem podučnim razpravam in sicer: 1. „Zavod za slepce v Bernu“, spisala gospa Pavlina Pajk; 2. „Trojni strup za naše ljudstvo“, spisal Svetilko v Ljubljani, in 3. „Loterija“, spisal Anton Koder v Inomostu. Darila so se izplačala dne 12. julija — na god družbinega patrona sv. Mohora.

V porabo so priporočeni spisi: „Beseda družbenikom sv. Mohora“, spisal Svetilko; povest: „Na krivih potih“, spisal Josip Freuenfels; krajepisna in zgodovinska razprava: „Podjamski grad na Notranjskem in Erazem“ spisal G. Jankovič; podučni spis: „Rojaki varujte se sami nesreče“, spisal A. Koder; šaljivi pravljici: „Oporoka starega čmerla“, spisal A. Koder in „Turški sultan in samostanski kuhar“, spisal Štefan Miklin, priprost družbenik iz Badličan in zbrane narodne pravljice in prigovore, poslal Gašpar Križnik, tergovec v Motniku.

Gradivo, družbi namenjeno, je bilo tedaj tudi letos še precej raznovrstno. Česar pa družba pred vsem in prav težko pogreša, so pripravne pesmice — bodi si epične ali lirične, katere naš narod vedno rad prebira in si po njih blaži um in serce. Po odborovem naročilu je tajnik naprosil sloveča pesnika, naj se o priložnosti spomnita tudi družbe sv. Mohora. Ljubeznjivo sta oba obljubila, da hočeta z veseljem to storiti in sta z isto privolila, da se smejo izmed njihovih pesem pripravne ponatisniti v družbinih knjigah, kar se je tudi v letošnjih „Večernicah“ že zgodilo. Tudi zaloga dobrih in družbinemu namenu primernih povesti je že precej pri kraju. Kar se enačih pripovedek družbi v novejšem času pošilja ali ponuja, so večidel nezrele dijaške poskušnje, katerim glavna lastnost dobre pripovedi: jasna, zanimiva osnova in zdravo poučljivo jedro primanjkuje. Prav redki so slednjič rokopisi, kateri priprosto ljudstvo prav po domače podučujejo v raznovrstnih, narodno-gospodarskih stvareh, ali kateri mu pojasnujejo važniše postave in mu praktično razlagajo druge pravniške razmere. Bolj je narod takih podukov potreben, rajši in pridnejši jih tudi prebira. To se nam je zdelo omeniti, da pisatelji, kateri za družbo spisujejo, se lažje vedó ravnati in si izbirajo gradivo, ki ni le samo ob sebi zanimivo in poučljivo, ampak tudi nekoliko potrebi družbe in naroda zadostuje.

God slovanskih aposteljnov ssv. Cirila in Metoda.

Njihova ekscelencija premil. škof. Strossmajer je zaukazal, da se mora v škofiji Dijakovački tudi letos god ssv. slovanskih aposteljnov Cirila in Metoda — 5. julija — najslavnejši obhajati. Razposlal je po svojej škofiji posebno pismo, v katerem pravi: „Kjer bi naš pravoverni narod v slogi in sporazumljenji z duhovniki želel, da se v ta dan naša liturgija poje v staroslovenskem jeziku, naj se to zgodi na čast božjo in ssv. aposteljnov naših in na „spasonosno utjeho našega puka.“ Tudi mi bodemo tu v svojem stolnem mestu to svečanost obhajali najsvečanije in službo božjo pevali v staroslovenskem jeziku. Priporoča se bratom duhovnikom, da po božno ljudstvo pri vsakej priliki nagovarjajo, da ssv. aposteljna svoja Cirila in Metoda čim bolj spoštuje in na pomoč kliče, in da se otrokom pri sv. kerstu in birmi dajeta ti imeni“.

Ta staroslovenska meša v dan ssv. Cirila in Metoda, se ni brala niti v Zagrebu niti v Djakovem. V Zagrebu se na ponovljeno prošnjo od kardinala ni dovolila, za Djakovo prišlo je povelje od kardinala in nadškofa, naj se to opusti. V zadnjem hipu ponovil je to povelje papežev državni tajnik Jakobini berzobjavno.

Duhovniške zadeve.

Kerška škofija. Č. g. Serajnik Lorenc je postal kapiteljski dekan v Gospisveti. Čč. gg. so dobili fare: Bitner Guido faro Terbiž, Wapis Ferd. št. Paternijon in Kristinijak Andr. Steuerberg. — Umerla sta čč. gg. Pacher Gottl. in O. Maurus Kutzora, kapucin. R. I. P.!

Goriška nadškofija. Č. g. Juvančič Lovro je postal župnik v nemškem Rovtu, č. g. Mantoessi Iv. pa v Pertovlji, č. g. Bagatelj Anton, dozd. duh. pomočnik v Štjaku je postal vikarij v Ponikvah, č. g. Kavčič Jož. dozd. duh. pomočnik v Lučniku vikarij v Šlorencu pri Moši, č. g. Furlani Andrej vikarij v Turjaku, č. g. Pavletič Gotard je prestavljen z Moše v Kvisko za duhovnega pomočnika, č. g. Godnič Jožef manemisar je administrator župnije v Solkanu, č. g. Gregorčič Simon sen. oskerbuje začasno Gradiškuto, č. g. Mighetti Karol je penzioniran, č. g. Kolavčič Iv. je dekretiran za župnika v Solkanu, č. g.

Kodre Iv. je postal vikarij v Oseku. — Novoposvečeni mašniki so: gg. Božič Peter in Murovec Iv. bogoslovci 4. leta goriške škofije in Sparožič Nik. kerške škofije. — Č. o. Aleksander Mamič, kapucin, je prestavljen v Celje. — V začasni pokoj so stopili čč. gg. Pipan Alojzij, Vales Marko in Červ Iv. — Umerli so čč. gg. Batauz Iv., Vittori Lovr, penz. duh., Pipan Jož., penz. vikar in č. o. Vecerina Jernej, bivši provincijal itd. frančiškanov na Kostanjevici. R. I. P.!

Ljubljanska škofija. Preč. g. Urh Peter, kanonik pri stolni cerkvi ljubljanski, postal je prošt v Novem mestu; preč. g. dr. Gogala Janez, katehet na višji gimnaziji ljubljanski, imenovan je za kanonika pri stolnici ljubljanski, preč. g. Toman Jan., dekan v Moravčah in dr. Kula vic, c. k. dvorni kaplan in vodja v Avguštinskem zavodu na Dunaji, pa sta postala častna kanonika stolnega kapiteljna ljubljanskega; č. g. Škerjancu Janezu se je izročila administracija ternovske dekanije. Č. g. Tavčar Jan. gre iz Radolice za namestnika v Fužine (Weissenfels), in č. g. Kregar Fr. iz Ljubljane od sv. Jakoba v Radolico za kaplana in kateheta; č. g. Vilman Gašp. iz Mirne Peči gre za namestnika na Selo pri Šumberku; k sv. Jakobu v Ljubljano pride č. g. Resnik Josip iz Št. Ruperta. Č. g. Lampe Anton gre v pokoj. Umerli so čč. gg. Jerina Anton, Rus Franc in dekan Grabrijan Juri. R. I. P. — Grabrijan je bil dekan v Ipavi, častni korar, vitez Franc-Jozefovega reda in zlatomešnik. Rojen je bil 22. marca 1800 v Adlešicah na Dolenjskem, za mešnika posvečen pa 27. avgusta 1825. Ranjki je veliko let kot duhovnik pastiroval v Vipavski dolini, najprej v Šturiji, potem v Vipavi, in si je posebno prizadeval tudi za povzdigo gmotnega stanja doline vipavske. Bil je najstarejši ud ondotne kmetijske podružnice in kot deželni poslanec si je pridobil največe zasluge za vinorejsko šolo na Slapu, ktera ga sme toraj po pravici imenovati svojega posebnega posepeševalca.

Lavantinska škofija. Konzist. svet. preč. g. Ogradi Franc je postal korar v Mariboru, č. g. Stoklas Matija dekan v Brežicah, č. g. Smrečnik Fr. župnik v Št. Ilju poleg Velenja, č. g. Voh Jernej pri sv. Martinu v Rožnej dolini, č. g. Žičkar Anton v Dolu, č. g. Gabere Sim. v Framu. Čč. gg. kaplani so prestavljeni: Černko Jožef v Jarenino, Pignar Franc v Hoče, Vraz Anton k sv. Marjeti na Pesnici, Čagran Jan. v Kamco. Iz Wolfsberga je prestavljen v celjski kapucinski samostan č. g. Damascen Aplen. — Umerla sta čč. gg. Cizej Peter, župnik na Reki in Nedeljko Jan. R. I. P.!